

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,76 €

27. ÚNORA 2022

Z obsahu:

**Svatý Josef -
pronásledovaný a odvážný
migrant**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 29. prosince 2021,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

**Blahoslavená Antonie
z Florencie**
Libor Rösner
- strana 4 -

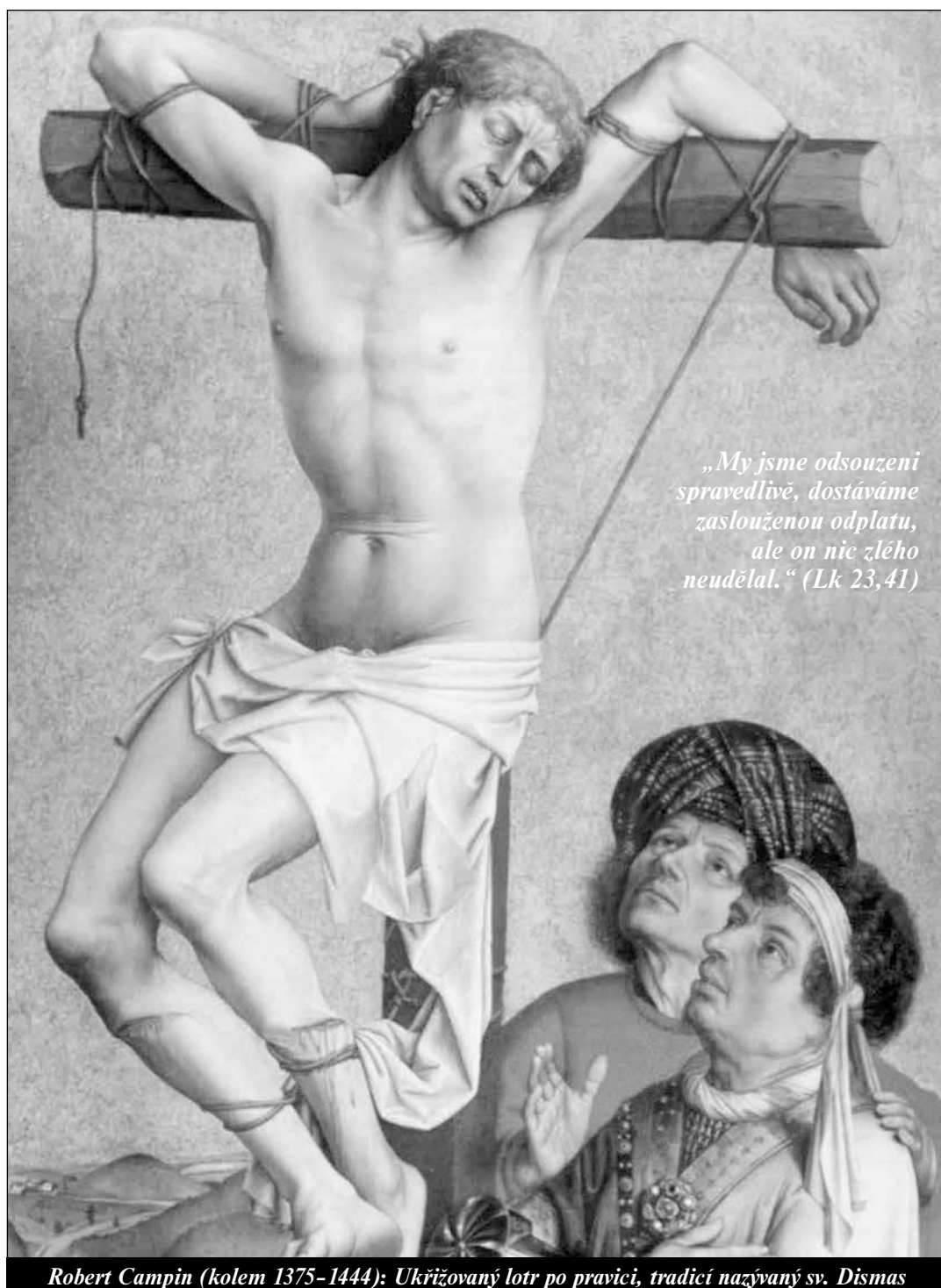
Z dopisů
sv. Františka Saleského
sv. Janě Františce
de Chantal (4)
- strana 5 -

**Tajemství smrti
a vzkříšení (1)**
Joseph Ratzinger -
Benedikt XVI.
- strana 7 -

**Smíření - uzdravení -
posvěcení**
- strana 8 -

**Arcibiskup Paglia:
Paliativní péče je stále
opomíjena**
- strana 12 -

**Tajemství svatých:
zapomenutá síla a moc
postu**
- strana 12 -

*„My jsme odsouzeni
spravedlivě, dostáváme
zaslouženou odplatu,
ale on nic zlého
neudělal.“ (Lk 23,41)*

Robert Campin (kolem 1375-1444): Ukřižovaný lotr po pravici, tradicí nazývaný sv. Dismas

Svatý Josef – pronásledovaný a odvážný migrant

Katecheze papeže Františka při generální audienci 29. prosince 2021, Řím, aula Pavla VI.

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Dnes bych vám chtěl představit sv. Josefa jako pronásledovaného a odvážného migranta. Právě tak jej vylíčil evangelista Matouš. Tento zvláštní příběh Ježíšova života, v němž figuruje rovněž Josef a Maria, je tradičně označován jako „útěk do Egypta“ (srov. Mt 2,13–23). Nazaretská rodina zažila takovéto ponížení, na vlastní kůži pocítila nejistotu, strach a bolest spojené s opuštěním vlasti. Také dnes je mnoho našich

bratří a sester nuceno prožít stejnou nespravedlnost a utrpení. Příčinou je téměř vždycky arogance a násilí mocných. Nejinak tomu bylo v případě Ježíše.

Král Herodes se od mudrců dozvídá o narození „židovského krále“ a tato zpráva ho šokuje. Cítí se nejistý, cítí, že jeho moc je ohrožena. Proto shromáždí všechny jeruzalémské kapacity, aby zjistil místo jeho narození, a prosí mudrce, aby mu to přišli přesně oznámit, protože – jak falešně tvrdí – také on se mu chce

přijít poklonit. V okamžiku, kdy zjistí, že se mudrci vrátili jinou cestou, uchýlí se k podlému záměru: chce zabít všechny betlémské děti mladší dvou let, což podle výpočtu mudrců bylo období, v němž se Ježíš narodil.

Mezitím anděl Josefovi přikáže: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zabil.“ (Mt 2,13)

Pokračování na str. 13

Už jen pár dní a začne doba postní. Nic nového, řekne někdo. Omyl, vždy je to nové! V čem? Nikdy nejsme na tom stejně ve svém vztahu k Pánu Bohu, ke svým bližním, v situaci církve, světa... Náš duchovní život se rozvíjí, víra posiluje, mnohé po zkušenostech vidíme jinak a lépe rozlišujeme... Anebo je možný opak: duchovní život zakrňuje, víra ochabla, nejsme schopni správně rozlišovat mezi dobrem a zlem... V jakém rozpoložení se nacházíme nyní?

Pravděpodobně budou aspoň trochu jiné i naše vzpoury proti Pánu Bohu – naše hříchy. Mohou však být i stále stejné – lze to po vzoru apoštola Pavla přirovnat k ostnu, který nám byl Pánem dán, aby nás udržoval v pokoře (srov. 2 Kor 12,7). Ovšem i zde je potřeba rozlišování: nesmí se nám to stát výmluvou a odvracet to naši duši od upřímné lítosti nad spáchaným hříchem. Především nás to nesmí odradit od svatě zpovědi, protože jak víme, v ni skrze kněze působí Pán Ježíš a je to on, kdo nám uděluje rozhřešení od hříchů a navrácí nám milost posvěcující, kterou bezpodmínečně potřebujeme ke spáse své duše. Jistě, je těžké chodit se stále stejným hříchem či hříchy do zpovědnice – vždyť, co si kněz o mně pomyslí, že říkám pořád totéž, to je přece ostuda... Nicméně zde platí slova Theofana Zatvornika: „Když ses nestyděl hřešit, nestyď se to vyznat.“ Zvláště, když víme, jaké účinky svatá zpověď má... Svatou zpověď můžeme právem

Editorial

nazvat nejen svátostí Božího milosrdenství, ale i svátostí naděje. Vždyť bez tohoto Božího daru by se člověk nedokázal plně odpoutat od svých egoistických náklonností, protože bez milosti Boží zůstávají jeho mysl a duše pod vlivem hříchu. Otcové pouště v tom mají jasno, často opakují myšlenku: „Padne-li někdo, je to lidské. Zůstává-li v hříchu, to není lidské, ale d'ábelské.“ Více o této svátosti si můžeme přečíst o několik stran dále (str. 8–11) – začátek doby postní je vhodnou inspirací k tomu, znovu objevit podstatu, hloubku a přínos svatě zpovědi pro náš duchovní život a především pro spásu našich duší.

Každou neděli slavíme vítězství Pána Ježíše nad hříchem a smrtí. A tak i v souvislosti s již předloženou látkou k rozjímání – svatou zpovědí – můžeme prožít také dnešní a každou další neděli. Pomoci nám mohou i liturgická čtení. Tak třeba v dnešním evangeliu nás Božský Mistr upozorňuje na to, že náš duchovní život se rozvíjí nejen mezi námi a Pánem Bohem, ale i mezi námi a našimi bližními. Zvláště pak problematicky, když nevidíme trám ve vlastním oku, zato však třísku v očích svých bratří a sester vidíváme velmi často. (str. 3) Je nanejvýš užitečné uvědomovat si, že kdykoliv jsme pokoušeni soudit druhé, Pán Bůh sám se zastane všech, které si dovolíme soudit podle

sebe, až my jednou staneme před jeho spravedlností. A máme-li od Pána Boha svěřenou odpovědnost za druhé, je třeba, abychom my sami byli prvními na cestě ke spáse duše. Tak jak to vidíme v životě svatých, kupříkladu bl. Antonie z Florencie (str. 4).

Položme si ještě jednu důležitou otázku: K čemu slouží půst? Odpověď hledáme opět u svatých. (str. 12) Velice pěkně to vyjádřil sv. Jan Zlatoústý: „Půst je oporou naší duše: dává nám křídla, abychom vystoupili do výšin a radovali se z vrcholné kontemplace!“ Čili: zřeknutí se části pokrmu, který je nezbytný pro náš život, nám umožňuje zaměřit se více na duchovní věci, které jsou pro náš život ještě důležitější. A v tom spočívá podstata půstu: skrze sebezápor přiblížit se k Pánu Bohu! A přidáme-li v té době prosby za bolesti církve a světa...

Kéž se tedy letošní doba postní pro každého z nás stane nejen obdobím odříkání, ale především obdobím duchovního růstu, který vyústí k vyznání – po vzoru kajícího lotra na kříži – vůči Pánu Ježíši: „Můj Pane, vyznávám, že jsem za své hříchy odsouzen spravedlivě, dostávám zaslouženou odplatu. Tys nic zlého neudělal, ale přesto jsi obětoval svůj život za moji spásu. Posiluj mě svojí milostí a nedopusť, aby tvá svatá krev byla za spásu mé duše prolita nadarmo. A dej mi po smrti účast ve tvém nebeském království.“

Daniel Dehner

Ježíšovo horské kázání se chýlí ke konci. V závěru svého zásadního poselství tě chce Ježíš varovat před velkým nebezpečím, které by mohlo ohrozit tvé duchovní úsilí.

To, co uslyšíš od Pána, nebude lichotit tvým uším, ale může velice posloužit tvému dobru. Připrav se proto tím, že s přispěním Božího Ducha vzbudíš v sobě touhu po pravé pokoře a důvěře v Pána.

Božský Mistr tě upozorňuje na to, že tvůj duchovní život se rozvíjí nejen mezi tebou a tvým Bohem, ale i mezi tebou a tvými bližními. Nevytvoříš si správný vztah ke svému Otci, dokud nenajdeš správný vztah ke svým bratrům. Právě na tomto poli tě nejvíce ohrožuje ten nejzákladnější nepřítel, jakým je tvoje sebeláska.

Pravidla správného jednání ti Pán nedělčuje proto, abys tak získal klíč, podle kterého máš posuzovat své okolí a stát se pro druhé neúprosným soudcem. Budou-li předmětem tvé pozornosti především ti druzí, vystavuješ se nebezpečí, že ztratíš ze zřetele sama sebe. Začneš si zakládat na svém bystrozraku, kterému neunikne ani tříška na tvých bratrích, a dříve než se naděješ, stane se pro tebe z těchto třísek těžký trám ve tvém vlastním oku, který tě obtíží a nebezpečně otupí tvůj vnitřní duchovní zrak. Pro takový trám ti může zcela unikat skutečnost, jak v naprostém rozporu se skutečností rosteš ve svých vlastních očích jen díky tomu, že před tvým soudem kdekdo neobstojí. Ani ti nepřijde na mysl rozporuplný postoj: dokážeš být na jedné straně tak shovívavý k sobě, a na druhé straně tak náročný k těm druhým.

K tvé spravedlnosti nepostačí, že víš dobře, co je správné, necvičíš se v ní tím, že soudíš druhé, ona nijak neroste na pozadí chyb a nedostatků, které dokážeš rozpoznat a vytknout svým bližním. Víš, kdy ti skutečně a upřímně půjde o spravedlnost? Až uvítáš s radostí, kdykoliv ti někdo jiný poukáže na tvé třísky a na tvůj trám. Pokud tě však takový podnět ze strany tvých bratrů naplňuje nelibostí a nevolí, je to proto, že se ti tak ve skutečnosti odkrývá, jak zkraslený je obraz, který chováš o sobě, a tím i o druhých právě proto, že nevnímáš trám ve svém oku. Nedotknutelnost, kterou se chceš ohradit, je neklamným důkazem, jak velice miluješ svůj vlastní sebeklam živěný dvojí

Poklad srdce

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Ústa mluví to, čím srdce přetéká.

nespravedlnosti: jednou, která lichotí sobě, a druhou, která křivdí druhým. Neboť kdybys chtěl být opravdu spravedlivý, připadalo by ti samozřejmě, že druzí mají právo na stejnou míru shovívavosti, jakou chováš sám k sobě a která umí tak dovedně omlouvat, a ty si zasloužíš stejnou přísnost, s jakou přistupuješ k druhým. To je ona stejná *míra*, o které mluví Pán. Kdykoliv tě to svádí stát se soudcem bližních, uvědom si nejdříve, že ON sám se zastane všech, které si dovolíš soudit podle sebe, až ty jednou staneš před jeho spravedlností.

Je však ještě jiná shovívavost, kterou bys naopak mohl těžce ublížit svým bližním. Jestliže ti Bůh svěřil druhé, abys je vedl k němu, odpovídáš před Pánem za každý jejich krok, který učiní nesprávným směrem proto, že tvá slepá shovívavost nedbala na to, jak bloudí. To je pole, kde máš uplatnit opravdovou horlivost. Jak? Že uděláš všechno, abys sám dobře viděl svou cestu, která vede k Pánu, tedy abys hledal Pána, nikoliv sebe. A po této cestě máš pak kráčet jako první. *Může vést slepý slepého?* Ten, koho Otec svěřil do tvé péče, skládá v tebe důvěru, že se může na tebe spolehnout. Měj proto na paměti, že každý bludný krok, který učiníš, protože přes trám ve svém oku nevidíš, ohrožuje nejen tebe, ale i tvého svěřence, že *oba spadnete do jámy*.

Abys mohl splnit Bohem svěřený úkol stát bližnímu po boku na místě tvého Mistra jako učitel, musíš se všemožně vynasnažit, abys ses *dokonale vyučil*. Máš tedy mnoho důvodů obrátit všechnu svou pozornost především ke svým vlastním nevědomostem, nedostatkům a chybám. *V tom se nedej zviklat a vynakládej hodně úsilí v díle Páně. Tvoje námaha není marná, když ji konáš ve spojení s Pánem.*

Neboť kdykoliv káráš nebo napomínáš, z tvého srdce bude přetékat vždy to, čím je naplněno. Je-li to nepřiznaná sebeláska, za kterou se tak dovedně skrývá pýcha, bude to tak či onak zaobalené sebezprosazování, které bude vůči druhým

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 27,5–8 (řec. 4–7)

V situ, kterým se třese, zůstane smetí, právě tak zůstane vina na člověku, když je prozkoušen. V peci se osvědčí nádoba od hrnčíře, člověk se osvědčí, když s ním mluvíš, ovoce ukáže, jak byl strom pěstěn, právě tak slovo vyjádří myšlenky lidského srdce. Nikoho nechval, než ho vyzkoušíš, tak se totiž osvědčí člověk.

2. čtení – 1 Kor 15,54–58

Bratři! Až toto tělo porušitelné vezme na sebe neporušitelnost, a toto tělo smrtelné vezme na sebe nesmrtelnost, potom se vyplní to, co stojí v Písmě: „Vítězně je smrt navždy zničena! Smrti, kdepak je tvoje vítězství? Smrti, kdepak je tvůj bodec?“ Ten bodec smrti je hřích, a hřích zase čerpal svou moc ze Zákona. Ale Bohu díky! On nám popřává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista. Proto buďte pevní, moji milí bratři, nechte se zviklat a pilně pokračujte v díle Páně. Víte přece, že vaše námaha není marná, když ji konáte ve spojení s Pánem.

Evangelium Lk 6,39–45

Ježíš řekl učedníkům přirovnání: „Může slepý vést slepého? Nespadnou oba do jámy? Není žák nad učitele; když se dokonale vyučí, bude jako jeho učitel. Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ? Jak můžeš říkat svému bratru: »Bratře,

Dokončení na str. 7

nespravedlivé a často zraňuje, protože v takovém případě nejde o věc Páně, ale pouze o tvoji. *Každý strom se pozná po svém ovoci. Z trní se nesklízejí hrozny. Naplň své srdce beze zbytku láskou k Ježíši, tak abys jej viděl v každém svém bratru, a tato láska se bude přelévat i do tvých slov. Jen z *dobrého pokladu* můžeš vydávat to, co je dobré, a budeš tak slovem i skutkem hlásat, jak *spravedlivý je Pán, v němž není nepravosti*. Pokoř se před ním, a on tě uzdraví a poznáš, jak dobré je *chválit ho a opěvovat jeho jméno*⁽¹⁾.*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Ž 92,2.

Blahoslavená Antonie z Florencie

Toužila stále se přibližovat k Ježíši a toužila praktikovat stále přísnější řeholi. Obojí se jí dařilo. Bůh dosvědčoval Antoniinu svatost už za jejího života, když ji obdařoval nadpřirozenými dary, dokonce i darem levitace. Ona sama své tíhnutí ke svatosti dokazovala svým bohobojným životem. Církev ji dosvědčila ústy papeže Pia IX., jenž Antonii prohlásil za blahoslavenou.

Na svět přišla v roce 1400 v italské Florencii. Pocházela z tzv. lepší společnosti, avšak sama sebe nikdy za lepší než ostatní nepovažovala. Když měla 15 let, rodiče ji výhodně provdali. Manželství však nemělo dlouhého trvání, její muž pár let po sňatku zemřel a zanechal Antonii s malým synem osamocenou.

O mladou půvabnou vdovu měla zájem řada florentských mužů, koneckonců i rodiče ji nabádali, aby uzavřela nový sňatek, nicméně Antonie jejich naléhání nevyslyšela. Ani ne tak proto, že by vyloučeně do dalšího manželského svazku nechtěla. Důvod byl jiný: Manželův skončila jako výraz Boží vůle pro sebe, vyvodila z něho závěr, že Bůh s ní má jiný plán, než jaký před ní v jejích 15 letech předstřeli rodiče a jaký jí předkládají i nyní.

Uposlechla vnitřního hlasu volajícího ji k zasvěcenému životu. Definitivním potvrzením této dlouhý čas hýčkané myšlenky byla pro Antonii promluva velkého kazatele sv. Bernardina Sienského. Tu proslo v roce 1425 během své krátké zastávky ve Florencii. Počkala, až syn ještě trochu povyroste, poté jej svěřila na výchovu rodičům a sama v roce 1429 vstoupila mezi františkánské terciářky žijící v klášteře sv. Onufria v jejím rodném městě.

Setrvala v něm přibližně rok, poté ji představená vyslala do kláštera ve Folignu. Tam se setkala s bl. Angelinou Marscianovou, stojící v čele nejen tohoto kláštera, ale všech spadajících do okruhu ženských klášterů III. řádu sv. Františka s přísnější regulí.

Osazenstvo kláštera bylo posléze přesunuto do Todi a ještě později do Akvileje. Zde se Antonie stala abatyší a díky svému zbožnému životu i nedostižným vzorem pro ostatní sestry. Klášter ještě voněl novotou a budoucí blahoslavená vyvinula hodně úsilí k tomu, aby jeho první krůčky ve společnosti byly co

nejjistější a zároveň aby co nejpevnějším krokem kráčela stezkami řeholního života také jeho komunita. Antonie vynikala zbožností, pokorou, kajicností. Vystupovala jako poslední ze všech, odříkala si více než ostatní, sloužila jim drobnými i většími úsluhami.

Bezpochyby i proto ji sv. Jan Kapistránský přijal do hnutí Osservanza, tj. Dodržování, které propagoval po vzoru svého učitele, sv. Bernardina Sienského. Jeho obnovení přísného dodržování řehole – to byl návrat k prvotní Františkově reguli. Antonie pro tuto myšlenku hořela, vlastně už od počátků svého zasvěceného života prahla po přísnějším praktikování františkánského ducha. V předchozích podmínkách nedokázala uspokojit svou touhu po stále hlubší kontemplaci Ježíše Krista, zato v Kapistránově ideji se doslova našla. V roce 1447 ji tento velký světec vyvolil za představenou nově zřízeného kláštera vázaného na spiritualitu sv. Kláry.

V prvních měsících sestry velmi strádaly, chudoba jejich konventu byla i na zpřísněnou reguli příliš veliká. Ne nadarmo se mu přezdívalo „Chudá svatá Klára“. Sestry žily prakticky jen z milodarů, zakoušely neustále chlad, obzvláště zpočátku pociťovaly zoufalý nedostatek základních potřeb k přežití, avšak na druhou stranu je nedostatek tělesného vyživení přibližoval k Pánu Bohu a přinášel jim výživu duchovního rázu. Hlad sester po Bohu rostl každým jejich bytím jen nepatrným přiblížením se k němu a „nakazily“ tímto hladem i řadu mladých dívek z širšího okolí, jež zakleply na fortunu kláštera se žádostí o vstup do jejich sesterské komunity. Sedm let Antonii stačilo, aby postavila světlo „Chudé svaté Kláry“ na nejvyšší možnou nádobu a aby toto světlo ozařovalo okolí do nedohledných dálek.

A taktéž v novém působišti byla Antonie pro ostatní sestry v klášteře vzorem v pokoře, trpělivosti a pravé křesťanské lásce. Zaujímal poslední místo u stolu, nosila nejpotřebovanější hábit z celé komunity, který jiné sestry přestaly používat. Nemocné, pokoušené a sklíčené sestry u ní nacházely něžné mateřské útočiště, v posledních letech i navzdory tomu, že sama velmi trpěla kvůli bolavé noze, což ovšem před komunitou nedávala najevo.

Nejedna ze sester jí vděčila za to, že pod jejím vlivem (ať již přímým – v podobě dobře míněných rad, nebo nepřímým – v podobě mlčenlivého příkladu pravé duchovní dcery sv. Kláry) rostla taktéž ke svatosti.

Antonie se hojně oddávala kontemplaci a její sepětí se Spasitelem nabylo takového rázu, že ji ostatní osazenstvo kláštera vidávalo s planoucí aureolou vznášející se nad její hlavou. Dostávalo se jí mystických vidění, dokonce i levitovala.

Pro Antonii bylo obrovskou radostí, že se její syn polepšil a přestal být oním nezodpovědným floutkem, který promrhal zděděné peníze. Dokonce v Campli oblékl hábit sv. Františka. Její vděk po

Bohu patřil zejména sv. Janu Kapistránskému, jenž měl na synovo obrácení zásadní vliv.

Antonie zemřela v obklopení svých duchovních dcer 29. února 1472. U jejího hrobu docházelo k zázračným uzdravením. Slavným se stalo vyléčení jistého občana Zingarelliho z vodnatelnosti a sestry Innocenzy, jejíž tělo pokrývalo velké množství vředů. Podobná nemoc sužovala další dvě řeholnice (Marii a Orsolu) – i ony se uzdravily na přimluvu zesnulé Antonie z Florencie.

Když bylo se souhlasem biskupa Ludovica Borgii její tělo po pěti letech exhumováno, našlo se v neporušeném stavu, dokonce bylo vláčné. Později je sestry přenesly do svého nového kláštera v Paganice, kde nejen ony mohou od roku 1847 díky beatifikaci vyhlášené papežem Piem IX. uctívat Antonii jako blahoslavenou.

Její liturgická památka připadá na 29. únor, v nepřestupných letech se přesuává na 28. únor.

Z dopisů sv. Františka Saleského sv. Janě Františce de Chantal (4)

4. Paní Baronce de Chantal - I. - č. 229 - str. 483

Obsah:

1. Jedinečnost duchovního vedení, jak ji zamýšlela a praktikovala svatá Terezie. 2. Pevnost pout lásky. 3. Tajemství, které je třeba uchovat ohledně toho, co bylo řečeno ve svátosti smíření. 4. Hledat lék na smutek v ranách Páně.

Ancey, 24. června 1604

1. Paní, jiný dopis Vám poslouží, abyste uspokojila dobrého otce, kterému si přejete ukázat ho. V něm jsem řekl mnohé věci způsobem poněkud zahaleným proto, aby v něm nepovstalo podezření, že snad byl napsán vysloveně jenom pro něho. Napsal jsem ho, ano, podle pravdy a upřímně, jak to mám dělat vždycky, ale ne tak plně svobodně, jak píšu tento dopis, ve kterém k Vám chci mluvit od srdce k srdci. Plně souhlasím s těmi, kteří Vás chtěli uvést do rozpaků tím, že Vám říkali, že je dobré mít jediného duchovního vůdce, dávat přednost ve všem a pro všechno jeho autoritě před vlastní vůlí a také jeho radám před radami jakéhokoli jiného člověka. Toto však nezabraňuje žádným způsobem vztahům a důvěrnostem jedné duše vůči druhé a nezakazuje použít mínění a rady, které člověk dostává z jiných stran.

Krátce před tím, než jsem dostal Vaše dopisy, jsem jednou večer vzal do ruky knihu, která mluví o dobré Matce Terezií, abych umožnil své duši odpočinout od každodenních námah, a četl o tom, že učinila zvláštní slib poslušnosti otci Grazianovi⁽¹⁾, řeholníkovi svého řádu. Zavázala se dělat po celý život to, co on jí řekne, když to nebude proti Božím zákonům a proti poslušnosti, kterou měla mít k řádným představeným církve a svého řádu. Nikdy nepřestala mít plnou důvěru, se kterou otevírala svou duši a z které přijímala mínění a rady, které praktikovala pečlivě a kterými si sloužila ve všem, co se neprotivilo poslušnosti, k níž se zavázala slibem. Vždycky byla spokojená, že to tak udělala, jak to prohlašuje na různých místech svých spisů. Toto uvádím jenom proto, abych Vám řekl, že mít jednoho duchovního vůdce nevyklučuje mít důvěru k druhým duchovním vůdcům za podmínek, že

slíbená poslušnost je zachována a že je na prvním místě. Uspokojte se tímto vysvětlením, prosím Vás o to. Netrapte se tím, jaký stupeň důvěrnosti si můžete dovolit ke mně, protože toto všechno není nic jiného než pokušení a zbytečná citlivost. Jakou důležitost může mít pro Vás to, když budete vědět, jestli mě můžete anebo nemůžete považovat za svého duchovního vůdce, když víte, že moje duše je ve Vás, a já vím, že Vaše duše je ve mně? Víím, že máte plnou důvěru v moji lásku: o tom absolutně nepochybuji a je mi to útěchou. Také víte, prosím Vás o to a věřte pevně, že mám dobrou a mimořádně ochotnou vůli sloužit Vám se všemi schopnostmi a silami. Neuměl bych Vám vysvětlit kvalitu ani velikost této touhy, kterou pocítuji, když Vám duchovně sloužím. Rozhodně Vám však řeknu, že si myslím, že tato touha pochází od Boha a že ji pak budu pěstovat s láskou a že každý den ji vidím růst a viditelně se zvětšovat. Kdybych si Vás měl náležitě vážít, tak bych Vám řekl ještě mnohem více a říkal bych pravdu, ale je třeba, abych se zastavil tady. Teď, moje dobrá Paní, můžete vidět dost dobře míru, se kterou si můžete posloužit mnou a jakou důvěru můžete ve mne vkládat. Využijte k prospěchu mou lásku a použijte všechno to, co mi Bůh dal k tomu, abych Vám sloužil. Jsem zde, celý Váš. Nemyslete už na to, pod jakým jménem a v jaké míře jsem to já. Bůh mě dal Vám: považujte mě za svého v něm a nazývejte mě tak, jak se Vám to nejlépe bude líbit: toto není důležité.

2. Proto, aby se zamezilo všem výčitkám, které by mohly povstat ve Vás, je nutné, abych Vám řekl ještě to, že jsem nikdy neměl v úmyslu, aby mezi námi bylo nějaké pouto, které by vyžadovalo nějaký závazek, mimo závazek lásky a dokonalého křesťanského přátelství, jehož pouto je na-

zýváno svatým Pavlem „poutem dokonalosti“⁽²⁾. Opravdu je takovým, protože je nerozlučným a nikdy se nezeslabí. Všechna jiná pouta, včetně pouta poslušnosti, která se uvolní smrtí a z mnoha jiných důvodů, jsou pouta časná. Pouto lásky však časem roste a stává se pořád silnějším, jak stárne. Ono přežije také smrt, její kosa usekne všechno, mimo lásku: „Vždyť silná jako smrt je láska, neúprosná jako hrob žárlivost lásky. Žár její - žár ohně, plamen Hospodinův. Láska nikdy nezanimkne. Prorocství - to pomine; jazyky - ty ustanou; poznání - to bude překonáno.“⁽³⁾ Hle, moje dobrá sestro (dovolte mi, abych Vás nazýval tímto jménem, takovým, jaké apoštolové a první křesťané používali, aby vyjádřili svoji vzájemnou lásku). Hle, to je naše pouto, hle, to jsou naše řetězy, které čím víc nás poutají, tím větší radost a svobodu nám poskytují. Jejich silou je mírnost a jejich násilím je vlídnost. Nic není ohebnějšího a nic není vytrvalejšího než tyto řetězy. Mějte mě za velice navázaného na Vás a nedejte, aby se o tom dověděl někdo jiný, když se toto pouto neprotiví žádnému jinému, ať je slibem, či manželstvím. Pod tímto aspektem buďte tedy dokonale v pokoji. Poslechněte svého prvního duchovního vůdce synovskými a svobodně, a mnou si poslužte s láskou a upřímně.

3. Odpovídám na jiný bod Vašeho dopisu. Bála jste se, že jste upadla do nějakého pokrytectví, když jste mi řekla, že jste neodhalila svoji duši a že jste nežádala radu. Potěšilo mě to, že odsuzujete úskoky a pokrytectví, protože je v nich několik neřestí, které se protíví zdraví a milosti pro duši. Skutečnost je však taková, že v tom, co jste udělala, nebylo pokrytectví. Když jste se dopustila nějakého nedostatku, otevřete mi své srdce a proste mě o radu ohledně těchto skrupulí, které v tomto případě máte, pak si to dostatečně odbudete tak, že je už nebudete muset nikomu zjevovat.

Avšak chválím Vaši upřímnost a raduji se z toho, že jste mi to řekla, jako se i raduji ze všeho ostatního. Musíte však pevně věřit, že co se říká ve svátosti smíření, je tak posvátné, že nesmí být odhaleno nikomu, mimo samotnou svátost smíření. A když někdo, ať by to byl kdokoli, by po Vás žádal, jestli jste něco řekla ve svátosti smíření, tak mu můžete odpovědět

upřímně a bez nebezpečí pokrytectví, že jste to neřekla: v tomto bodě nejsou těžkosti. Ať se to však nikdy nestává. Bůh buď pochválen, dávám více přednost tomu, abyste přeháněla spíše v bezelstnosti, než abyste chybovala v prostotě. Avšak ještě jednou Vám opakuji: buďte klidná a vnímejte to tak, jako by to nebylo řečeno anebo je zapomenuto všechno, co bylo řečeno ve svátosti smíření. Pak se nenechte ovládnout skrupulemi, protože jste nechybovala žádným způsobem, snad byste byla udělala lépe, kdybyste mlčela z úcty ke svátosti, která musí být tak veliká, že nedovoluje ani naznačit, mimo samotnou svátost, to, co v ní bylo řečeno. Pamatuji si dobře na to, co jste mi řekla, když jste mluvila o této věci poprvé. Říkáte mi, že snad budu mít radost, když Vás uvidím ke konci září. Bude to pro mne velká útěcha, stejně tak uvidět paní Brulart a madam de Villars.⁽⁴⁾ Když to vím, tak se budu snažit věnovat Vám veškerý svůj možný čas a v modlitbě budu prosit Boha o zvláštní milost, abych Vám mohl být užitečný ve všem tak, jak všechny mám rád. Pro to, abych popsal tyto listy, musel jsem znovu a znovu brát do ruky pero víc než dvánáctkrát. Zdá se, že nepřítel se stará o to, aby mě rozptýlil a zneklidnil proto, aby mi zamezil psát. Vyložte si dobře délku mého dopisu, protože jsem chtěl přerušit cestu, pokud je to možné, námitkám

a skrupulím, které lehce povstávají v duších žen. Mějte se na pozoru, prosím Vás o to, buďte odvážná.

4. Když Vás přepadne nějaký neklid, vnější anebo vnitřní, vezměte do náruče tato svoje dvojce rozhodnutí, anebo tyto sloupy budovy a jako matka, která zachraňuje své děti z nebezpečí, přeneste je do ran našeho Pána a poproste ho, aby je střežil a aby s nimi střežil i Vás. V této posvátné jeskyni⁽⁵⁾ čekejte, až se bouře uklidní. Budete mít protivensství a hořkosti, které jsou bolestmi a křečemi duchovního porodu, který není méně bolestný než porod tělesný. Zakusila jste jedno i druhé. Ve svých malých těžkostech jsem často našel odvahu ve slovech řečených milým Spasitelem: „Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk.“⁽⁶⁾

Myslím si, že tato slova by mohla potěšit také Vás, když budete o nich uvažovat a často je opakovat. Naše duše musí zrodit, ne mimo sebe, ale v sobě syna nejvzácnějšího a nejmilejšího, nejkrásnějšího, jakého si jen lze představit. Musíme zrodit a vytvořit v sobě dobrého Ježíše.⁽⁷⁾ Ježíš se už narodil ve Vás, moje drahá sestro, a buď za to pochválen Bůh, který je jeho Otcem. Mluvím tak, protože znám Vaše dobré touhy. Staňte se však odvážnou, protože aby se přivedl na světlo syn, je třeba

trpět. Také dítě zasluhuje, aby se vytrpělo něco proto, abychom ho měli a abyste byla matkou. Uznávám, že jsem Vás zdržel příliš a zastavím se, budu však prosit toto nebeské Dítě, aby Vás učinilo hodnou jeho milosti a jeho přízně a aby učinilo, abychom zemřeli pro něho anebo alespoň v něm. Pani, proste ho za mne, který jsem ubohý a drcený tíhou sebe sama a jinými lidmi, tíhou nesnesitelnou, aby Ten, který mě přinesl na kříž se všemi mými hříchy, mě také přinesl do nebe. Ostatně, já nikdy nesloužím mši bez Vás a bez toho, který je Vám nejbližší. Nepřijímám Eucharistii nikdy bez Vás a v podstatě jsem tak Váš, jak po tom můžete toužit. Střežte se před netrpělivostí, před melancholií a před skrupulemi. Nechtěla byste urazit Boha za nic na světě: toto ať Vám stačí pro to, abyste žila v radosti. Moje dobrá matka je Vaši služebnici i všechny její děti jsou Vašimi služebníky. Ona Vám pokorně děkuje za Vaši dobrotu. Můj bratr⁽⁸⁾ je Vám nesmírně vděčný za vzpomínku, kterou uchovávejte na něho, a opětuje Vám to neustálou vzpomínkou na Vás u oltáře. Teď, zatímco Vám píši, tady není. Toužím poznat jména a věk Vašich dětí, protože je mám v Bohu za své. Neodvažují se povzbuzovat paní, které jste mi jmenovala, aby podnikly cestu, protože z mé strany by to nebylo dobré. Avšak přeji si to a utěšuje mě to s nadějí, že to udělají. Pani, jsem Váš nejpokornější a nejuctivější služebník v našem Pánu.

František, biskup Ženevy

(Pokračování)

Sestavovatel a překladatel:
paní Jiřina Giusio a don Jan Ihnát, SDB.

Dopisy svatého Františka Saleského
svaté Janě de Chantal. 2020
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- (1) P. Girolamo Grazian (1545–1614) měl pověst člověka velikých ctností.
- (2) Kol 3,14.
- (3) Pis 8,6; Kor 13.
- (4) Později tato slečna byla mezi adresáty dopisů svätce, který ji poznal, když kázal v Dijonu.
- (5) Srov. Pis 2,14.
- (6) Jan 16,21.
- (7) Srov. Gal 4,19.
- (8) Kanovník Jan František de Sales, který doprovázel svätce do Dijonu.

Statistická ročenka: Katolíků na světě přibývá

Počet katolíků ve světě roste. V roce 2020 jich bylo již 1,360 milionu, což je o 1,2 % více než v předchozím roce. Údaje vyplývají z nově vydané Statistické ročenky církve (Annuarium Statisticum Ecclesiae 2020).

Největší nárůst byl zaznamenán v Asii a Africe, nejmenší na evropském kontinentu. Přibýlo trvalých jáhnů, méně je biskupů, kněží a seminaristů. Mezi lety 2019 a 2020 se počet pokřtěných ve světě zvýšil o 16 milionů, to znamená, že narůstal úměrně se světovou populací. Podíl katolíků na světové populaci je stále přibližně 17,7 %, stejně jako v předchozích letech. Situace na jednotlivých kontinentech se však liší od celosvětové. V Africe se počet katolíků zvýšil o 2,1 %, v Asii

o 1,8 % a v Evropě o méně než 0,3 %. Pokles počtu duchovních v poměru k počtu katolíků jasně ukazuje nerovnováhu mezi počtem pokřtěných a možnostmi účasti na bohoslužbách. V roce 2020 připadalo na jednoho kněze až o 69 katolíků více než v roce 2019. Naopak počet trvalých jáhnů se zvýšil o 397 a na celém světě jich je nyní více než 48 000. Téměř na celém světě, a zejména v Evropě, výrazně poklesl počet kandidátů kněžství. Výjimkou je Afrika, kde se počet seminaristů zvýšil o 2,8 %. Odpovídá to celkovému nárůstu věřících na Černém kontinentu. V Africe dnes žije 48 % všech světových katolíků.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Tajemství smrti a vzkříšení (1)

Rozjímání k době postní a velikonoční

Nikdo neunikne

„Budou hledět na toho, koho probodli“ – těmito slovy končí evangelista Jan svůj popis utrpení Páně. Těmito slovy otvírá vizi Krista v poslední knize Nového zákona, kterou máme ve zvyku nazývat „tajné zjevení“. Mezi dvojím uvedením tohoto prorockého slova ze Starého zákona jsou rozprostřeny celé dějiny: mezi ukřižováním a opětným příchodem Pána. V tomto slově je rovněž řeč o ponížení toho, jenž jako zločinec zemřel na šibenici, i o moci toho, který přijde soudit svět – také jako náš soudce.

„Budou hledět na toho, koho probodli“ – celé Janovo evangelium není v podstatě nic jiného, než naplnění tohoto slova; není nic jiného, než snaha upřít naše oči i naše srdce na něho. A celá liturgie církve není nic jiného, než patření na Probodeného, jehož zastřenou tvář kněz na vrcholu církevního roku, v bohoslužebném slavení Velkého pátku, odhaluje očím církve a světa: „Hle, kříž, na kterém umřel Spasitel světa.“

„Budou hledět na toho, koho probodli“ – Pane, dej, abychom v této hodině hleděli na Tebe, v hodině Tvé skrytosti a poníženosti – skrze svět, jenž chce kříž přejít jako mrzutou nehodu, který se před Tvým pohledem odvrací, dívá se na něj jako na neužitečné plýtvání časem a neví, že právě tak jde vstříc Tvé hodině, v níž se před Tvým pohledem nebude moci odvrátit nikdo.

Opona je roztržena

O události probodnutí Ukřižovaného podává zprávu Jan se zvláštní detailní slavnostností, z níž lze přitom rozpoznat závažnost, kterou tomuto ději připisuje. Ve zprávě, jež končí téměř přísěznou svědeckou formulí, jsou zpracovány dva texty Starého zákona, jejichž uvedením se současně dostává na světlo smysl tohoto dění. „Ani kost mu nebude zlomena,“ říká Jan a uvádí tím pojem z židovského rituálu Paschy – jeden z předpisů o velikonočním beránku. Tak dává poznat, že Ježíš, jehož bok byl proboden ve stejnou hodinu, v níž

v chrámu probíhala rituální porážka velikonočních beránků, je pravý bezvadný velikonoční beránek, v němž je konečně naplněn smysl celého kultu a všech rituálů. Ano, vlastně teprve zviditelňuje, co kult vpravdě znamená. Celý předkřesťanský kult spočívá nakonec v myšlence zastou-

pení: člověk ví, že by se měl sám vydat, kdyby chtěl Boha uctít božským způsobem, ale zároveň zakouší nemožnost se sám vydat. A tak se vyvíjí náhrada: hekatombou⁽¹⁾ zápalných obětí planou na oltářích antiky, buduje se mocný kult – ale nad tím vším leží skličující marnost, neboť není nic, čím by člověk mohl sám sebe nahradit: ať nabídne cokoli, zůstane to příliš málo. Prorocká kritika kultu to neustále vyčítala sebevědomí ritualistů: Bůh, jemuž patří celý svět, nepotřebuje vaše berany a býky. Okázalá fasáda ritu jen zakrývá útěk před tím, co je skutečně důležité, před voláním Boha, který chce nás samotné a který je sám opravdově uctíván gestem bezvýhradné lásky. Zatímco v chrámu podstupují smrt vykrvácením velikonoční beránci, umírá venku před městem člověk. Umírá Boží Syn, zabít těmi, kteří si myslí, že ho v chrámu oslavují. Bůh umírá jako člověk – dává se sám a zcela lidem, kteří

se mu nedokážou dát – a staví tak na místo pomíjivé kultické náhražky skutečnost své vše usmiřující lásky.

List Židům dále rozvinul malou zmínku Janova evangelia a židovskou liturgii Dne smíření vyložil jako obraznou předehru pro skutečnou liturgii života a smrti Ježíše Krista. Co se odehrávalo před očima světa jako naprosto profánní děj, jako poprava nějakého muže, který byl odsouzen jako politický zločinec, to byla ve skutečnosti jediná skutečná liturgie světových dějin – kosmická liturgie, v níž ne v ohraničeném prostoru liturgické hry – v chrámu – nýbrž před veřejností světa prošel Ježíš oponou smrti do skutečného chrámu: před tvář Otce, a nepřinesl krev náhradních bytostí, nýbrž sebe samého – jak to odpovídá skutečné lásce, jež nemůže dát méně, než právě sebe sama. Skutečnost lásky, jež se sama dává, vstoupila na místo hry s náhradou. Hra je tak jednou provždy dohrána. Chrámová opona se roztrhla. Nadále už nebude jiný kult než účast na lásce Ježíše Krista, jež je stále trvajícím kosmickým Dnem smíření. A samozřejmě: myšlenka náhrady, zastoupení, dostala v Ježíši Kristu neslýchaný, nový smysl. Bůh sám vstoupil v Ježíši Kristu na naše místo a jen z tohoto tajemství zastoupení všichni žijeme.

(Pokračování)

Z Joseph Ratzinger: *Das Geheimnis von Tod und Auferstehung. Betrachtungen zur Fasten- und Osterzeit.*

Birgit Pottler (ed.).

St. Benno-Verlag GmbH, Leipzig.

Přeložil P. Jan Polák
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Hekatomba = kultická oběť sta býků.

[pozn. překl.]

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

dovol, ať ti vyndám z oka třísku«, a sám nevidíš ve svém oku trám! Pokrytče! Napřed vyndej ze svého oka trám, a teprve potom budeš dobře vidět, abys mohl vyndat třísku z oka svého bratra. Není dobrý strom, který dává špatné ovoce, ani zase špatný strom, který

dává dobré ovoce. Každý strom se pozná po vlastním ovoci. Z trní nesbírají fíky a z bodláčí nesklízají hrozny. Dobrý člověk vydává z dobré pokladnice svého srdce dobro, ale zlý ze zlého vydává zlo. Jeho ústa mluví to, čím přetéká srdce.“

Smíření - uzdravení - posvěcení

V žádné jiné svátosti nám Bůh nezjevuje svoji milosrdnou otcovskou lásku tak hluboce a v takové míře jako ve svaté zpovědi. A přece se můžeme stále znovu setkávat s věřícími, které trápí předsudky a pochybnosti a kladou si otázku: Proč bych měl nějakému knězi, cizímu člověku, říkat o svých chybách a hříších? To si s Bohem vyřídím sám. Jiní se ptají, z čeho se vůbec mají zpovídat. Ale jsou zde další, kteří měli s touto svátostí tak dobrou zkušenost, že by chtěli o jejím uzdravujícím účinku přesvědčit ty, na nichž jim záleží, avšak pro nedostatek znalostí jim to nakonec sami nedokáží blíže vysvětlit. Pro ty všechny nechť jsou následující řádky povzbuzením, aby se s vděčností přiblížili k prameni milosrdenství.

Stvořitel ví nejlépe, jaké zranění a jaké břemeno zanechává hřích v duši člověka. A ví také to, jak velmi jeho milované stvoření potřebuje vyznat svoje selhání tam, kde je každé vyznání chráněno zpovědním tajemstvím, a potom slyšet z úst kněze slova: „Uděluji ti rozhřešení...“ O tomto posvátném okamžiku hovoří Pán Ježíš svaté Faustyně Kowalské (1905–1938): „Stačí s vírou přistoupit k nohám mého zástupce a vypovědět mu svou bídu, a zázrak Božího milosrdenství se plně projeví. I kdyby duše byla jako mrtvola v rozkladu a lidsky vzato by vzkříšení bylo nemožné a všechno by bylo ztraceno, u Boha tomu tak není, zázrak Božího milosrdenství křísí tuto duši zcela úplně.“ (*Deníček*, 1448)

Každá svatá zpověď působí v duši pravě „duchovní vzkříšení“ (*Katechismus katolické církve*, 1468) tím, že obnovuje je původní důstojnost člověka jako Božího dítěte, dokonale uzdravuje narušené přátelství s Bohem a vylitím milosrdné lásky posvěcuje duši. A ve skutečnosti to má účinek i na psychické, či dokonce i na fyzické zdraví člověka. Proč potom mnozí křesťané tak zřídka využívají tuto nesplatitelnou nabídku milosti, která jim je neustále a zadarmo k dispozici? Stále častěji se setkáváme s věřícími, kteří z nevědomosti anebo na základě špatných zkušeností nemají vztah k tomuto daru Božího milosrdenství: „Nikoho jsem nezabil, nekradl jsem, přispívám na charitu a také celkově nejsem špatný člověk. Vlastně ani nevím, z čeho bych se měl zpovídat.“ Papež Benedikt XVI. ve své encyklice *Spe salvi* hovoří o tom, že dnešní moderní člověk žije v „iluzi nevinny“ (33), která úzce souvisí s tím, že příliš málo vyhledává setkání s Bohem. Bez něho se však stává slepým, jed-

nak vůči vlastním proviněním, ale rovněž si ani není vědom toho, že každým proviněním proti lásce zraňuje Boha a že se bez pomoci milosti nedokáže osvobodit od svých egoistických náklonností, aby tak mohl žít svoje skutečné povolání: „Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5,48)

Obraťme svůj pohled na svaté, kteří žili lásku hrdinským způsobem. Právě oni přijímali svátost smíření často, protože čím blíže byli Bohu, tím zřetelněji poznávali své slabosti. Jeden novinář jednou Matce Tereze (1910–1997) položil otázku: „Matko, vy také chodíte ke svaté zpovědi?“ Jak byl překvapen, když dostal tuto odpověď: „Zpovídám se každý týden.“ A svatý Jan Pavel II. (1920–2005) napsal: „Nikdy nebudeme natolik svatí, abychom nepotřebovali toto svátostné očistění.“

SVÁTOST SMÍŘENÍ

Když Pán Ježíš po zmrtvýchvstání přišel k apoštolům přes zavřené dveře, jeho první slova byla: „Pokoj vám!“ (Jan 20,19) Když uklidnil srdce ustrašených a skleslých apoštolů a naplnil je radostí, dal jim moc odpustit hříchy – moc, kterou má pouze Bůh, a proto ji jen on může dát: „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpustěny, komu je neodpustíte, tomu odpustěny nejsou.“ (Jan 20,23)

Jak nesmírný dar! Apoštolové, kteří byli ve večeradle ustanoveni za vysluhovatele svátostných tajemství, velmi dobře pochopili, co znamená odpustění hříchů, protože byli při tom, když jednou Pán Ježíš ochrnutému odpustil hříchy a potom ho uzdravil. Evangelista Lukáš píše, že zakonici a farizeové považovali Ježíšova slova odpustění za rouhání se Bohu, protože „Kdo může odpustit hříchy než sám Bůh?“ Ježíš však poznal jejich myšlenky a odpověděl jim: »Jak to, že tak uvažujete? Je snadnější říci ‚Jsou ti odpustěny tvé hříchy‘, nebo říci ‚Vstaň a chod‘? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy,« řekl ochrnutému: »Pravím ti, vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů.« A ihned před nimi vstal, vzal to, na čem ležel, šel domů a chválil Boha.“ (srov. Lk 5,17–26)

Jako očití svědkové tohoto zázraku apoštolové věděli: Když udělí rozhřešení hříšníkově, tak je to sám Ježíš, kdo odpouští. Tuto skutečnost Pán potvrdil, když svaté sestře Faustyně řekl: „Když se přicházíš vyzpovídat, buď si vědoma, že to já sám na tebe čekám ve zpovědnici. Zahaluj svou přítomnost osobou kněze, ale sám působím v duši. Zde se setkává ubohost duše s Bohem milosrdenství.“ (*Deníček*, 1602) Pánova slova „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpustěny, komu je neodpustíte, tomu odpustěny nejsou“ (Jan 20,23), v sobě ukrývají ještě něco, co je pro nás vlastně naprosto samozřejmé: nutnost vyznat hříchy. Vždyť jak by jinak mohli apoštolové někomu odpustit, když by nevěděli, za co prosí o odpustění?

Jak se dobře vyzpovídat?

Svatý farář z Arsu (1786–1859), tento velký zpovědník, za kterým ročně proudily tisíce poutníků, řekl: „Hřích vháni

Papež František: Dětští vojáci, volání stoupající k Bohu

do našeho ducha hroživou temnotu, která zastírá oči duše.“ Především ale hřích blokuje naši životodárnou tepnu, kterou je náš vztah k Bohu. Hřích způsobuje, že jsme ponecháni jen sobě samým, a činí nás závislými na zlém. Nelitovaný, a především nevyzpytovaný těžký hřích dává démonům moc, zatímco rozhrěšení nás odděluje od každého navázání a připoutání se ke zlému. Proto je svatá zpověď skutečným osvobozením! Jako děti jsme se učili pět bodů, jak vykonat dobrou svatou zpověď: **zpytování svědomí, lítost, předsevzetí, vyznání hříchů, kající skutek.** V následující katechezi, samozřejmě, nebude možné vyčerpávajícím způsobem se věnovat kráse a velikosti této svátosti, ale kéž nám to pomůže, abychom s ještě větší radostí dokázali přijímat milost milosrdenství.

Zpytování svědomí

Při přípravě na svatou zpověď je nejprve potřebné dobré zpytování svědomí, které je rovněž prospěšné pro duchovní růst. Velmi dobrou pomůckou k tomu jsou různé formy zpovědního zrcadla pro dospělé, mladé i děti, které můžeme najít například i v Kancionálu. Zpytování svědomí můžeme shrnout tím, že si položíme otázku: V čem jsem zranil lásku k Pánu Bohu, k sobě samému a k bližním? Anebo: Kde se moje konání a myšlení neshoduje s Boží vůlí? Také rozjímání nad utrpením Pána Ježíše nám může pomoci poznat hloubku osobního hříchu, viny a naši potřebu vykoupení. Vždyť není člověk, který by mohl říci, že nenese vinu na utrpení Pána. Svatý Jan píše ve svém Prvním listu: „Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není.“ (1 Jan 1,8)

Katolická církev rozlišuje mezi **těžkým hřichem**, který nazýváme také smrtelným hřichem, protože s sebou přináší duchovní smrt, a **všedním hřichem**, který jinak nazýváme lehkým hřichem.

Smrtelného hříchu se dopouští ten, kdo zhřeší ve vážné věci, s plným vědomím a uváženým souhlasem. Takový hřích „ničící v srdci člověka lásku těžkým porušením Božího zákona“ (KKC, 1855).

Všední hřích spáchá člověk, „nedodržel-li v nepřilíš závažné věci míru předepsanou mravním zákonem, nebo když neuposlechne mravního zákona v závažné

U příležitosti Mezinárodního dne proti zneužívání dětí ve vojenských konfliktech (12. února) papež na Twitteru připomněl tragédii mnoha nezletilých obětí násilí:

„Dětští vojáci jsou okrádáni o dětství, nevinnost, budoucnost a mnohdy i o život. Každý z nich je výkřikem, který se obrací k Bohu a obviňuje dospělé, kteří do jejich malých rukou vložili zbraně.“

Děti nejsou v ozbrojených konfliktech využívány jen jako bojovníci, ale také jako kuchaři, nosiči, hlídky nebo poslové. Často jsou nuceny vykonávat služební práce. Na některých místech světa, jako například v Africe, je nicméně až 40 % naverbovaných dívek zapojováno přímo do bojů. Podobně také na Blízkém východě existují výhradně ženské jednotky pro použití taktických zbraní. Tragédie dětí začínají však vždycky stejně – jsou oběti

únosů, výhrůžek a manipulace. Některé jsou k naverbování dohnány chudobou, jiné se sdružují, aby přežily nebo ochránily své komunity. Bez ohledu na způsob jejich angažování je nábor a využívání dětí ozbrojenými silami závažným porušením práv dětí a mezinárodního humanitárního práva.

Podle údajů OSN jde bohužel o fenomén, který je na vzestupu. V roce 2020 bylo do válečných oblastí naverbováno a nasazeno více než 8 500 dětských vojáků, což je o 750 víc než o rok dříve. V téměř třech čtvrtinách konfliktů dochází k náboru dětí. Více než polovinu z nich tvoří dívky, které se stávají předmětem sexuálního zneužívání a nucených předčasných sňatků.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

věci, avšak bez plného vědomí a bez svého naprostého souhlasu“ (KKC, 1862). Takový hřích „ponechává lásku »naživu«, ačkoliv ji uráží a zraňuje“ (KKC, 1855).

Nejsme povinni zpovídat se ze všedních hříchů, jelikož člověka nezbavují posvěcující milosti. Avšak i tyto hříchy oslabují naši snahu o ctnostný život v následování Krista, a pokud je systematicky přehlížíme, brzy je už ani nerozpoznáme jako provinění.

Proto mnozí zkušení zpovědníci, jakým byl například svatý Otec Pio z Pietrelciny (1887–1968), doporučují pravidelně se zpovídat i ze všedních hříchů.

Nina Campanile, jedna z jeho duchovních dcer, popisuje rozhovor, který vedla se svým vlastním otcem: „Jednou večer se mě můj otec zeptal: »Jak často chodíš ke svatě zpovědi?« – »Každý týden.« – »Ach ... tak často? A co říkáš páterovi?« – »Říkám mu své hříchy!« – »Jakých hříchů se ty můžeš dopouštět? Neustále tě mám na očích, a přece vidím, že nemáš žádné hříchy!« Hned při nejbližším setkání s Otcem Piem jsem mu vyprávěla o rozhovoru se svým otcem. Otec Pio použil velmi výstižné přirovnání, které mi sloužilo jako příklad pro všechny, kteří nechtěli jít ke zpovědi, neboť tvrdili, že nemají žádné hříchy. Řekl mi: »Řekneš svému otci,

že i když se nějaký pokoj dobře vyčistí a pak se nepoužívá, po osmi dnech bude vidět prach, který se tam usadil a který bude třeba znovu utřít!«

Lítovat z lásky k Pánu Bohu

Evangelia nám jednomyslně připomínají Ježíšovu předpověď Petrova zapření: „Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ (Mt 26,75) Ze strachu o svůj život Petr zapřel, že Ježíše zná. V tom okamžiku si uvědomil své selhání a „hořce se rozplakal“ (*tamtéž*) slzami lítosti. Jelikož Petr tak velice miloval svého Mistra, bylo mu vlastní nevěrnosti nejen velmi líto, ale zároveň cítil nesmírnou bolest. Na tomto příkladu vidíme, jak velice je lítost propojena s láskou. Čím větší láska, tím hlubší bolest z lítosti. Svatý farář z Arsu často plakal nad hříchy lidí, kteří se u něho zpovídali. Když oni potom viděli jeho slzy, poznali, co musel Pán Ježíš za jejich hříchy vytrpět, a pocítili lítost nad svým špatným skutkem.

Avšak ne vždy lítost také pocítujeme. Důležité je, aby lítost byla rozhodnutím vůle, protože i láska je často upřímným aktem vůle bez sladkých pocitů. V takovém případě se lítost zrodí z vědomí, že jsme vykonali skutek, který je v rozporu s Božími příkázáními. Komu je zatěžko

vzbudit lítost, ať si uvědomí, jak velice ho Bůh miluje; pak velmi rychle pozná i to, jak nedokonale odpovídá na tuto lásku. Především v utrpení Pána Ježíše vidíme nejvyšší důkaz jeho lásky ke každému z nás. Pohled na jeho umučení vyvolává v duši **lítost z lásky**, kterou můžeme vzbudit kdykoliv.

Lítost z lásky ruší všechny všední hříchy, dokonce i těžké hříchy, když nemáme příležitost jít ke svaté zpovědi. V případě těžkého hříchu však musí lítost zahrnovat i „pevně předsevzetí jít ke svátostné zpovědi, jakmile to bude možné“ (KKC, 1452).

Především v minulých staletích litovali lidé svých hříchů často ze strachu před Božím trestem. Také tato tzv. „nedokonalá“ lítost stačí k tomu, abychom mohli přijmout svátostné rozhřešení. Zpovědní milost však nemůže působit bez lítosti.

Jeden z nejkrásnějších biblických příkladů takovéto lítosti z lásky se nachází v 23. kapitole Lukášova evangelia. Kající lotr – tradice církve mu dala jméno Dismas – přiznává svoji vinu a vyznává Ježíšovu nevinu. Vyznává víru v Krista Krále a prosí ho, aby na něj pamatoval, až přijde do svého království. A Ježíš mu slíbuj, že už dnes bude s ním v ráji. Proto je Dismas považován za patrona lítosti z lásky.

„Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: »To jsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!« Tu ho ten druhý okřikl: »Ty se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi sám odsouzen k stejnému trestu. A my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.« A řekl: »Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.« Ježíš mu odpovéděl: »Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.«“ (Lk 23,39–43)

Pevné předsevzetí polepšit se

Kdo skutečně ze srdce litoval, touží po tom, aby znovu neupadl do stejných chyb. V každém případě by si měl kající dát upřímné a pevné předsevzetí, které zahrnuje i konkrétní rozhodnutí vyhýbat se příležitostí ke hříchu. Jedině tak bude moci milost svaté zpovědi v našem životě účinně působit posvěcujícím a proměňujícím způsobem. Když však takovéto předsevzetí schází, jako v případě těch, kteří trvale žijí v situaci hříchu, kněz nemůže a nesmí rozhřešit. Na druhé straně

případ těch, kteří znají svoji slabost a vědí, že se takovýto jejich hřích, žel, může opakovat, je jiný: těm je vždy odpuštěno, i kdyby se z něho zpovídali každý den. Vytrvalost v utíkání se k Božímu milosrdenství přinese jednoho dne vítězství nad hříchem.

Vyznání hříchů

V úvodu jsme již odpověděli na častou otázku: Proč bych měl nějakému cizímu člověku, knězi, říkat o svých chybách a hříších? Jako odpověď ať nám též poslouží slova Pána Ježíše, které si do svého *Deníčku* zapsala svatá Faustyna: „Knězem se jen zahaluji. Nikdy nerozebírej, jaký je ten kněz, kterým jsem se zahalil, a otevírej se ve zpovědi tak jako přede mnou, a naplním tvou duši svým světlem.“ (1725) Nebojme se proto naprosto jednoduše vyznat svoje chyby. Svatý Jan píše: „Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“ (1 Jan 1,9)

Svatý farář z Arsu měl dar vidět do srdcí lidí a ze své bohaté zkušenosti věděl, že někteří hříšníci se neodvážili vyznat ve svaté zpovědi všechno zlé, co je tížilo. Avšak vyznání je potřebné k tomu, aby zpověď byla platná. Proto v kázání povzbuzoval své posluchače: „Hříchy nemůžeme skrýt; znovu vyjdou na povrch, nejpozději v okamžiku smrti. Kdo chce dobře skrýt svoje hříchy, musí se z nich dobře vyzpovídat.“

Co to však znamená *dobře se vyzpovídat*? Především musíme prosit o milost pokory, abychom měli odvahu uznat vlastní vinu a vyznat ji v pohledu na nekonečné Boží milosrdenství. Jak rozhodující je tato pokora, vysvětluje svatá Faustyna: „Duše nemá ze svátosti zpovědi patřičný užitek, není-li pokorná. Pýcha udržuje duši v temnotě. Ona nezná a pořádně nechce proniknout do hloubi své ubohosti, nasazuje si masku a uhýbá přede vším, co ji má vyléčit.“ (*Deníček*, 113)

Na jiném místě děkuje Pánu: „Děkuji Ti, Ježíši, za tu velikou milost, žes mi dal poznat celou propast mé bídy, vím, že jsem propastí nicoty a že kdyby mě nepodpirala tvá svatá milost, tak bych se během chvilky proměnila v nicotu. A tak Ti, Bože, každým úderem srdce děkuji za veliké milosrdenství ke mně.“ (*Deníček*, 256)

Kající skutek – příspěvek k nápravě viny

Ačkoliv je nám hřích rozhřešením odpuštěn, přece zůstávají jeho bolestné následky, ať viditelné, anebo neviditelné. Když například někdo v opilosti fyzicky zranil člověka, Bůh mu rozhřešením sice hřích odpustí, ale rány se tím nevyhladí. V takovém případě by měl být viník zraněnému nápomocný skutky lásky na cestě tělesného i duševního uzdravení. Anebo jiný příklad: Při svaté zpovědi se nám odpouští to, že jsme někoho osočili, ale k úplné nápravě patří takovýto výrok odvolat. Stejně tak když jsme něco ukradli, musíme to vrátit.

Kromě toho má každý hřích negativní dopad na celé Kristovo mystické tělo – církev. Pokáním, které by se mělo vykonávat s co největší láskou, mohou údy církve zakusit uzdravující účinky milosti. Je to náš přínos k nápravě bolestných následků spáchaných hříchů.

Avšak bylo by nesprávné vysvětlovat si pokání tak, že si tímto způsobem můžeme „koupit“ rozhřešení. Jistě, jedině Kristova krev nás očišťuje od našich hříchů a posvěcuje nás – to se však neděje bez naší spolupráce: prostřednictvím lítosti, vyznáním hříchů a vykonáním pokání.

Radost z odpuštění

Jen co kněz ve znamení kříže vysloví nad kajícím rozhřešovací formuli, jsou kajícímu odpuštěny všechny hříchy, také ty, na něž si již nevzpomíná a které si neuvědomuje. Proto Pán Ježíš nazývá zpovědnici „tribunálem milosrdenství“, kde „jsou největší zázraky, které se neustále opakují. K získání tohoto zázraku není třeba podniknout dalekou pouť ani konat nějaké vnější obřady, nýbrž stačí s vírou přistoupit k nohám mého zástupce a vypovědět mu svou bídu... Zde se setkává ubohost duše s Bohem milosrdenství.“ (*Deníček*, 1448, 1602)

A tak může Boží milost působit v duši bez překážek, což duše pocítuje jako pokoj, ba i štěstí. Jedno z nejvýznamnějších poučení v souvislosti se svým milosrdenstvím a dobrotou udělil Pán Ježíš svaté Mechtildě z Hackebornu (kolem 1241–1299), mystičce a ctitelce Božského Srdce: „Pravím ti, žádný hříšník není tak špatný, že bych mu v tom okamžiku,

kdy skutečně lituje, neodpustil všechnu jeho vinu a nenaklonil k němu svoje Srdce s takovou laskavostí a něhou, jako by nikdy nebyl zhřešil.“ Tehdy řekl: „Když je to tak, nejdraží Bože, proč to člověk tak málo pociťuje?“ Na to jí Pán odpověděl: „Důvodem je, že takový člověk ještě zcela neztratil vnitřní zálibu v hříchu. Pokud by ten, kdo vykonal pokání, odporoval neřesti tak silně, že by bylo vyhubeno i to nejmenší zalíbení a všechno potěšení z hříchu a veškerá touha po hříchu, bezpochyby by v sobě pocítil sladkost božského Ducha.“ Po každé svaté zpovědi se tedy můžeme těšit z nového začátku, protože před Bohem už tyto litované a vyznamené hříchy neexistují.

I když má katolík povinnost přistoupit ke svaté zpovědi aspoň jednou za rok – přednostně před Velikonoce – i přesto církev vřele doporučuje věřícím častou svatou zpověď. Nepochybně – to zná snad každý z vlastní zkušenosti – nás to stojí přemáhání, a tak se stává, že odsouváme termín zpovědi na později. Kéž nás v takovém případě povzbudí vědomí, že člověk, který bere vážně následování Krista a s bolestí prožívá lítost nad svými hříchy, bude radostný a vděčný, že může také častěji předložit Pánu Bohu svoje nedokonalosti, nechat si je odpustit a přijmout posilu do boje proti hříšným náklonnostem.

Kolik lásky má nebeský Otec k nám, svým dětem, že pro nás vymyslel tento nádherný dar svaté zpovědi, v níž nás uzdravuje svojí milosrdnou láskou! V církevně schváleném zjevení Matce Evženie Ravasi (1907–1990), které uznal biskup z Grenoblu, hovoří nebeský Otec: „Jisté, velmi dobře umím pochopit slabost svých dětí. Proto jsem poprosil svého Syna, aby jim daroval prostředky, které jim budou oporou v jejich slabosti a po pádu jim pomohou znovu povstat. Tyto prostředky jim pomohou, aby se očistili od hříchu, aby se tak znovu stali dětmi mojí lásky. Je to hlavně sedm svátostí a především ten velký prostředek, který vás navzdory vašim opakovaným pádům zachrání: Je to Ukřižovaný, je to krev mého Syna, která se na vás, pokud to chcete, v každém okamžiku vylévá; ve svátosti smíření anebo v oběti mše svaté.“

*Z Vítězství Srdce 141/2021
přeložil a upravil -dd-*

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA BŘEZEN 2022

Úmysl papeže: Za křesťanskou odpověď na bioetické výzvy

Modleme se za nás křesťany, abychom tváří v tvář novým bioetickým výzvám vždy podporovali ochranu života prostřednictvím modlitby i konkrétního nasazení ve společnosti.

Je možné připustit argument, že „když tělo odmítá poslušnost a hlava už není plně funkční, není to vlastně život a je lepší s utrpením skoncovat“? Realita života je jiná. Všechny jistoty, které máme jako zdraví lidé, přestávají platit ve chvíli, kdy onemocníme. Kdo zažívá utrpení, přestává jen teoretizovat. Spíše než halasně volat po právu na smrt bychom měli usilovat o právo na dobrou léčbu a důstojnou péči. Můžeme si uvědomit: Když se dohodneme na zabíjení lidí v terminálním stadiu, přijdou rychle na řadu lidé s depresemi, pohybovým postižením nebo tzv. „nedůstojný“ život pacientů s Alzheimerovou chorobou a pak také děti, které se narodí s jakýmkoli postižením. Kdo stanoví hranici mezi tím, kterým lidem máme pomáhat, a které máme zabít? Má to snad být lékař nebo nejbližší? Eutanazie je falešnou odpovědí na skutečné potřeby lidských bytostí.

Národní úmysl: Za katechumeny

Modleme se za všechny, kdo se připravují na křest, aby pevně přilnuli ke Kristu a jeho církvi.

Křest je první a základní svátost. Je svátostí očišťujícího a posvěcujícího znovuzrození v Duchu a milosti Kristově. Křest zároveň začleňuje do církve. A církev? To je tělo Kristovo. Celé tělo Kristovo je tvořeno živým spojením s Pánem, které tříbí naše srdce v duchovním zápase. Být nepokřtěný znamená riskovat, že budeme žít mimo tělo Kristovo. Představme si někdy soucitnou bolest Trojjediné Lásky nad člověkem, který má, není-li sycen Bohem, žalostně ubohého ducha: je ochuzený o jiskry lásky. Nemůže v něm být zažehnut stejný oheň lásky. Jen objetí Boha proměňuje člověka. Ten v Božím objetí dorůstá do toho, jak sám má druhého objímat. Křest je cestou k obnově lidství.

*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

Zdroj: Česká provincie Tovaryšstva Ježíšova (www.jesuit.cz)

Arcibiskup Paglia: Paliativní péče je stále opomíjena

Papežská akademie pro život uspořádala mezinárodní webinář o paliativní péči. „V oblasti paliativní péče panuje velká neznalost, a to i ve vědeckých kruzích, zatímco naše společnost stárne stále rychleji a tento rozměr medicíny nabývá na významu,“ domnívá se arcibiskup Vincenzo Paglia.

Předseda Papežské akademie pro život v rozhovoru pro Vatican News vysvětluje, že paliativní péče znamená především doprovázení člověka až do okamžiku smrti. „Nesnesitelným utrpením, které stále častěji zažívají staří lidé umírající v nemocnicích, je odchod bez přítomnosti svých blízkých, v osamocení,“ říká arcibiskup Paglia. Paliativní péče podle něj poukazuje na základní úkol medicíny, a to pečovat o pacienta. Připomíná, že úkolem lékaře je vždycky léčit, i když je nemoc nevléčitelná, a být pacientovi nablízku a doprovázet ho v jeho utrpení.

„O paliativní péči panuje obrovská neznalost, je podceňována i v lékařských

a akademických kruzích. To vede k neepochopení, nedostatečné podpoře rodin a k tomu, že pacienti zůstávají v nejtěžších chvílích sami. Přitom paliativní péče není druhořadým oborem medicíny, ale jedním z nejdůležitějších, a nelze ji zanedbávat. Nemůžeme říci, že se zabývá fází lidského života, kdy se nedá nic dělat. Toto myšlení je bohužel stále rozšířené. Je nutná pozitivní perspektiva. Je třeba si uvědomit, že paliativní péče znamená doprovázet nemocného tak, aby se mu před smrtí dostalo té nejlepší možné péče, tedy nejen přísné lékařské, ale také psychologické, duchovní i prosté lidské blízkosti. Nikdo by o to neměl být ochuzen v nejtěžším období svého života. Jako křesťané navíc věříme, že smrtí náš život nekončí. A právě tento duchovní rozměr paliativní péče se snažíme podporovat.“

Na otázku po dostupnosti paliativní péče ve světovém měřítku arcibiskup Paglia odpovídá:

„V této oblasti je zapotřebí ještě velkého pokroku. Na našem mezinárodním webináři se zabýváme například různorodostí zemí, vezměme si třeba Afriku. Existují místa, kde paliativní péče vůbec neexistuje, jako například v mnoha zemích na Blízkém východě nebo v Asii. Potiže jsou také v mnoha částech Latinské Ameriky, ale na ukvapená řešení narážíme také v mnoha severovýchodních zemích. Chtěl bych, aby Papežská akademie pro život podporovala podobná setkání po celém světě. Již nyní některá připravujeme. Brzy je uspořádáme ve Španělsku a Portugalsku a rád bych je uspořádal i ve Spojených státech a v zemích Dálného východu. Musíme se vyvarovat ukvapeného řešení takto citlivé otázky a její regulace pomocí nelidských, pilátovských zákonů. Doprovázet umírajícího není snadné, vyžaduje to obětavost a nasazení. Ale právě tak je potřeba postupovat.“

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Tajemství svatých: zapomenutá síla a moc postu

Existuje silná duchovní disciplína, kterou v Písmě svatém doporučuje Pán Ježíš Kristus a kterou praktikovali všichni svatí, ale na kterou se v dnešní době poněkud zapomíná – je to půst.

Půst, jinými slovy úmyslné zdržování se pokrmu po nějakou dobu, vyznívá silně proti současnému životnímu stylu. Proč bychom se v kultuře, v níž je tělesný požitek největším dobrem, měli zříkat něčeho tak dobrého, uspokojivého a nevyhnutelného, jako je jídlo? Protože právě fakt, že jídlo tak velice potřebujeme a ceníme, je důvodem, proč má půst takovou sílu a moc. Dočasné zřeknutí se něčeho, co nezbytně potřebujeme pro život, nám totiž umožňuje zaměřit se více na duchovní věci, které jsou pro náš život ještě důležitější. Sám Kristus praví v Písmu: „Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.“ (Mt 4,4)

Zde je deset citátů svatých o důležitosti této duchovní praxe (volný překlad): „Půst očišťuje duši, pozdvihuje mysl, podřizuje člověka duchu, vrací srdci lítost a pokoru, rozptyluje mračna žádosti-

vostí, hasí oheň nezřízených vášní a zapaluje pravé světlo ctnosti a zdrženlivosti. Půst ti umožňuje znovu vejít do sebe.“ (sv. Augustin)

„Půst je duší modlitby, milosrdenství je zdrojem životní síly postu. Když se modlíš, tak se postiš; když se postiš, prokazuješ milosrdenství; chceš-li, aby tvoje prosba byla vyslyšena, naslouchej prosbám druhých. Budeš-li naslouchat druhým, také tobě bude naslouchat Bůh.“ (sv. Petr Chryzolog)

„Bůh ukrývá vítěznou cenu – věčnou slávu, po níž vždy tak toužíme, do našich umrtvování a do vítězství člověka nad sebou samým.“ (sv. Jana Františka de Chantal)

„Když se člověk začne postit, ihned ve své mysli zatouží po rozhovoru s Bohem.“ (sv. Izák Syrský)

„Duchovní boj nemůžete začít bez toho, abyste předtím neovládli a nezkontrolovali svůj apetit.“ (sv. Řehoř Veliký)

„Půst je oporou naší duše: dává nám křídla, abychom vystoupili do výšin a radovali se z vrcholné kontemplace! ... Bůh nám jako shovívavý Otec nabízí půst jako lék.“ (sv. Jan Zlatoústý)

„Kromě známého účinku postu, jako je pozdvižení mysli, podřizování se tělu duchu, upevnění ctností a získání nebeské odměny, kontroluje půst také naši nenasytost a chamtivost, drží na uzdě naše smyslové choutky a celé tělo podřizuje zákonu Ducha. Pokud z tohoto dokážeme aspoň trochu, i tak náš protivník zůstane před námi v hrůze, protože on se děsí každého, o kom ví, že se posti.“ (sv. František Saleský)

„Bez umrtvování vášní si nedokážeme ochránit svoji nevinnost, protože Adam zhřešil právě svojí slabostí a touhou po požitku.“ (sv. Kateřina Sienská)

„Pokání bez postu je neúčinné a marné; Boha uspokojíme naším postem.“ (sv. Basil Veliký)

„Ten, kdo uspokojuje naši chuť, je připraven uspokojit i ostatní naše smysly. Když ztratíme ducha soustředěnosti, lehce se dopustíme chyb urážlivými slovy a nevhodnými gesty. Největším zlem nestřídmosti je však to, že vystavuje naši mírnost a zdrženlivost velkému nebezpečí.“ (sv. Alfons de Liguori)

Zdroj: churchpop.com
Přeložil a upravil -dd-

Svatý Josef – pronásledovaný a odvážný migrant

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Pomysleme dnes na lidi, kteří v sobě pocítí tento impuls: „Utečme, protože tady je nebezpečí.“ Herodesův záměr připomíná faraonův plán hodit všechny chlapce izraelského národa do Nilu (srov. Ex 1,22). A útěk do Egypta evokuje celé dějiny Izraele, počínaje Abrahámem, který v Egyptě rovněž pobýval (srov. Gn 12,10), až po Josefa, Jákobova syna, kterého jeho bratři prodali (srov. Gn 37,36) a který se pak stal „správcem této země“ (srov. Gn 41,37–57), a Mojžíše, který osvobodil svůj lid z egyptského otroctví (srov. Ex 1,18).

Útěk Svaté rodiny do Egypta zachránil Ježíše, ale bohužel nezabránil Herodovi ve spáchání masakru. Setkáváme se tedy s dvěma osobnostmi opačného charakteru: na jedné straně Herodes se svou krutostí a na druhé Josef se svou starostlivostí a odvahou. Herodes chtěl s bezohlednou krutostí bránit svou moc, svou kůži, jak to dosvědčují zprávy o popravě jedné z jeho manželek, několika jeho dětí a stovek odpůrců. Byl to krutý člověk, který k řešení problémů užíval jediný recept: pryč s nimi. Stal se symbolem mnoha tyranů minulosti i dnešní doby. Pro tyranu nemá člověk žádnou cenu, jediné, co jim dává smysl, je moc, a jestliže si pro ni potřebují udělat místo, zabíjejí lidi. Děje se to také dnes, nemusíme se proto vracet do dávné historie, děje se to i dnes! Člověk člověku se stává „vlkem“. Dějiny jsou plné postav, které žijí v područí svého strachu a snaží se ho překonat despotickým výkonem moci a za užití nelidských a násilných mechanismů. Neměli bychom si však myslet, že život v Herodově perspektivě je pouze výsadou tyranů. Nikoli, je skutečností, je to postoj, k němuž se můžeme uchýlit všichni; po každé, když se snažíme zahnat své obavy arogancí, i kdyby jen slovní anebo drobnými urážkami, užívanými k ponižování lidí kolem sebe. I my máme v srdci možnost být malými Herody.

Josef je opakem Heroda. Především je to „muž spravedlivý“ (Mt 1,19), zatímco Herodes je diktátor, a kromě toho se projevuje jako odvážný při plnění andělova

příkazu. Lze si představit, s jakými útrapami se musel vyrovnávat během nebezpečné cesty, s jakými nesnáze se poji pobyt v cizí zemi, kde se mluví jiným jazykem – spousta obtíží. Jeho odvaha se projevila také ve chvíli, kdy nadešel čas návratu a po andělově povzbuzení překonává své pochopitelné obavy a spolu s Marií a Ježíšem se usazuje v Nazaretě (srov. Mt 2,19–23). Herodes a Josef jsou dvě protikladné postavy, které odrážejí dvě odvěké tváře lidstva. Všeobecně rozšířeným omylem je považovat odvahu za ctnost přisuzovanou výlučně hrdinům. Ve skutečnosti každodenní život každého člověka vyžaduje odvahu. Náš život – tvůj, můj, nás všech – nelze žít bez odvahy, bez odvahy vypořádat se s těžkostmi každého dne. Ve všech dobách a ve všech kulturách najdeme statečné muže a ženy, kteří pro věrnost svému přesvědčení překonávali nejrůznější obtíže, snaželi nespravedlnost, odsouzení, a dokonce i smrt. Odvaha je synonymem statečnosti, která spolu se spravedlností, prozíravostí (moudrostí) a umírněností patří do skupiny ctností známých jako „kardinální“ ctnosti.

Poučení, které nám dnes Josef zanechává, tedy zní: Život nám ustavičně připravuje protivenství, to je pravda, a když se před námi ocitnou, můžeme se třeba cítit ohrožení, vystrašení, avšak tyto okamžiky nemůžeme překonávat probouze-

ním toho nejhoršího, co v sobě máme, jako Herodes, nýbrž po vzoru Josefa, který na strach reaguje odvahou důvěřovat Boží Prozřetelnosti.

Myslím, že bychom se dnes měli pomodlit za všechny migranty, za všechny pronásledované a za všechny, kdo jsou obětí nepříznivých okolností – ať už politických, historických, nebo osobních. Mysleme na zástupy lidí, kteří se stali obětí válek a chtějí uprchnout ze své vlasti, ale nemohou; mysleme na migranty, kteří se vydávají na cestu za svobodou a mnozí umírají na cestě nebo v moři; mysleme na Ježíše v náručí Josefa a Marie, jak je na útěku, a snažme se v něm vidět každého z dnešních migrantů. Migrace je dnes realitou, před kterou nemůžeme zavírat oči. Je to sociální skandál dnešního lidstva.

Svatý Josefe, ty, který jsi zakusil utrpení těch, kdo musejí prchat, ty, který jsi byl donucen k útěku, abys zachránil život svých nejdražších, ochraňuj všechny ty, kdo prchají kvůli válce, nenávisti a hladu. Podporuj je v jejich nesnázech, posilni v naději a učni, aby se setkali s přijetím a solidaritou. Ved' jejich kroky a otevři srdce těch, kdo jim mohou pomoci. Amen.

*Přeložila Johana Bronková,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)*

POZVÁNÍ DO KOCLÍŘOVA – BŘEZEN 2022

Na Popeleční středu 2. 3. 2022 v 17 hodin zahájí otec Pavel Dokládál v Koclířově mimořádný *Cyklus biblických hodin*. Budou probíhat každou středu, vždy v 17 hodin na téma: „VŠECHNO MOHU... Fil 4,13“.

Na první mariánskou sobotu 5. 3. 2022 proběhne v rámci pravidelného programu **setkání s otcem kardinálem Dominikem Dukou OP**, doprovázené svědectvími a písněmi Scholy Panny Marie, s následným pozváním pro všechny na agapé. V 17 hodin zve ke slavení pontifikální koncelebrované mše svaté. Hlavním celebrantem a kazatelem bude otec kardinál Dominik Duka.

Další **víkend 11.–13. 3. 2022** bude probíhat **formační seminář pro vedoucí a členy hnutí jednotlivých regionů WAF ČR** ve spojení se společnou Synodální cestou církve, ke které jsme pozváni ve všech našich diecézích. V neděli, na Fatimský den 13. 3. 2022, přijal pozvání náš diecézní otec biskup Mons. Jan Vokál. Hlavní bohoslužba s obnovou zasvěcení ČR Bohu skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie bude v 9 hodin. Zváni jsou také všichni farníci z Koclířova a bývalí farníci z míst, kde jubilant otec Pavel Dokládál působil (Tišnov, Ivančice, Český Rudolec, Matějovec, Lipolec, Jaroměřice nad Rokytnou, Drnholec, Pasohlávky, Jevišovka, Šlapanice u Brna a Třebíč).

Bližší informace na www.cm-fatima.cz nebo přímo v recepci, tel. 731 646 800.

Pondělí 28. 2. 2022

6:05 Cesta k andělům: Alena Povolná – překladatelka
7:00 Výpravy do divočiny: Podpořme ptáky **8:05** Do varu s Maxem Kašparů: Nemoci dneška **8:25** Ján Miho – heli-gonkář a folklorista **9:10** Mladí salesiánské misionáři 2017 – Argentina – Mapučové **9:30** Outdoor Films se Zdeňkem Gařkem (69. díl): Kavkaz **10:55** Brazílie – Querida Amazonia **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Kristovy stopy v Římě **13:35** Harfa Noemova: Ondřej Havelka a jeho Melody Makers **14:05** Mezi pražci (103. díl): Únor 2022 **14:55** Noční univerzita: Mgr. Daniel Nývlt, Ph.D. – Česká vědecká stanice v Antarktídě (2. část) **16:00** V souvislostech **16:20** Továrna mezi vodami **17:00** Dokořán: S Naďou Konvalinkovou **18:00** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Marnotratný syn **18:15** Opavská inspirace **18:30** Szidi Tobias & band **19:10** Putování po evropských kláštřech: Klášter klarišek v Meegen, Nizozemí **19:45** Přejeme si... **20:05** Ateliér užité modlitby [L] **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:20** Nebe nad hlavou [P] **21:35** Vezmi a čti: Únor 2022 **21:55** Poletuchy: Na skok na hory **22:40** Kulatý stůl: Lidská práva v Číně **0:05** Stonavská Barborka 2014: Slavnostní koncert **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 1. 3. 2022

6:05 Cesta k andělům: Alexander Tomský – politolog
7:00 Kmochův Kolín 2019: Severočeská harmonie města Štětí **7:25** Outdoor Films s Martinem Vrbickým: Filmař sportovního prostředí **9:10** Na startu **9:35** V souvislostech **9:55** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Nést svůj kříž: Jak a proč? **10:30** L. van Beethoven: 9. symfonie: Podzimní festival duchovní hudby 2016 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Flešbky – Godzone podcast **13:20** Víra do kapsy **13:35** Pěšky hezky česky: Cyrilometodějská stezka **14:05** Muzikanti, hrajte **14:35** Jak potkávat svět (15. díl): S převorem břevnovského kláštera Prokopem Siostrzonkem a Renatou Putzlacher-Buchtovou **16:00** Můj chrám: Bob Fliedr, písničkář a publicista, Komunitní centrum Matky Terezy na Jižním Městě, Praha **16:20** Cvrlikání (86. díl): Lucie Redlová **17:30** Missio magazín: Únor 2022 **18:00** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Starší syn **18:10** Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě **18:35** Animované příběhy velikánů dějin: Harriet Tubman (1820–1913) **19:05** Missio magazín: Únor 2022 **19:25** Zpravodajské Noeviny: 1. 3. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:50** Krajina pro motýly [P] **21:07** S Bohem pro lidi **21:40** Poutník **22:25** Maďarský hudební temperament: Svatováclavský hudební festival 2019 **23:25** Terra Santa News: 2. 3. 2022 **23:50** Nebojte se... **0:50** Setkání (21. díl): Marek Sovka – Branišovice **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 2. 3. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jan Royt – prorektor Univerzity Karlovy a ikonograf a historik umění **7:00** Zpravodajské Noeviny: 1. 3. 2022 **7:20** Sierra Leone: Ježíš v ulicích **7:50** Noční univerzita: Mgr. Daniel Nývlt, Ph.D. – Česká vědecká stanice v Antarktídě (2. část) **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Setkání (22. díl): Olga Haláková – Bečov nad Teplou **10:15** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (153. díl): Co vařily naše babičky – fašank **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Poutníci času: S akademickým restaurátorem Jakubem Tlučoňem **13:10** Ghana – Příběh dětí duchů **13:40** Víra do kapsy: Proč se mám postít? **14:05** Zpěváčci:

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

MFF Strážnice 2019 **15:30** V pohorách po horách: Vodopády Bílé Opavy **15:40** Zpravodajské Noeviny: 1. 3. 2022 **16:00** Nebe nad hlavou **16:30** Mše svatá z Popeleční středy: Vatikán [L] **18:00** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Boháč a Lazar **18:15** Strýček Emu: Masopustní radovánky **18:25** Ateliér užité modlitby **19:25** Terra Santa News: 2. 3. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace [L] **21:10** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Modlitba, půst a almužna (Mt 6,1–6.16–18) **21:45** Kristovy stopy v Římě **22:35** Noční univerzita: David Novák – Trestá Bůh? **23:05** Putování po evropských kláštřech: Trapistický klášter v Berkel-Enschot v Nizozemsku **23:40** Generální audience papeže Františka **0:05** Schubert: Salve Regina, W. A. Mozart: Requiem **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 3. 3. 2022

6:05 Cesta k andělům: Stanislav Juránek – politik **7:00** Missio magazín: Únor 2022 **7:20** Zachraňme kostely: Kostel sv. Jana Křtitele ve Vroutku a kostel Narození Panny Marie v Kryrech **7:45** Dokořán: S Naďou Konvalinkovou **8:35** Terra Santa News: 2. 3. 2022 **9:10** V pohorách po horách: Vršatec – Bílé Karpaty **9:20** Vezmi a čti: Únor 2022 **9:35** Kulatý stůl: Lidská práva v Číně **11:00** Dobrá firma **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** L. van Beethoven: 9. symfonie: Podzimní festival duchovní hudby 2016 **14:10** Generální audience papeže Františka **14:30** Dům ze skla? **15:30** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **15:40** Krajina pro motýly **16:00** Zpravodajské Noeviny: 1. 3. 2022 **16:20** Historie a současnost Matice svatohostýnské **16:45** Cvrlikání (58. díl): Kapky **18:00** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Nespravedlivý soudce **18:15** Ovečky: 1. neděle postní [P] **18:45** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **19:25** Zpravodajské Noeviny: 3. 3. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Jak potkávat svět: S hudební rodinou Štruncových [P] **21:30** Jak roste chléb [P] **21:47** Setkání (7. díl): Jiří Horák – Velehrad **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **0:40** Zpravodajské Noeviny: 3. 3. 2022 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 4. 3. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jáchym Jaroslav Šimek Opraem. – premonstrát **7:00** Zpravodajské Noeviny: 3. 3. 2022 **7:20** Nebe nad hlavou **7:35** Zachraňme kostely: Kostel svatého Víta v Zahrádce **7:55** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (161. díl): Folk it – lidový tanec netradičně **9:10** Grotesky Bustera Keatona: Frigo jako Sherlock Holmes **9:55** ARTBITR – Kulturní magazín **10:10** Ateliér užité modlitby **11:15** Setkání (23. díl): Antonín Tesařík – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Mikulčicích a Archeopark Mikulčice **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Zambie: Kazatelé na cestě

13:15 Szidi Tobias & band **14:00** Klapka: S Bohumírem Novákem **15:05** Křížová cesta z Lurd **15:20** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Modlitba, půst a almužna (Mt 6,1–6.16–18) **16:00** Zpravodajské Noeviny: 3. 3. 2022 **16:20** Irák – Bagdád: Naslouchajte mučedníkům **16:50** Velehradská zastavení: Díl 3. – Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **17:05** Buon giorno s Františkem **18:00** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Uzdravení dvou slepců **18:15** Noemova Archa **19:05** Cenacolo: Svědectví o Lásce, milosrdenství a přátelství **19:45** Přejeme si... **20:05** Noemova pošta: Březen 2022 [L] **21:20** Expedice Rembaranka: Lidé doby kamenné **22:05** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **22:25** Outdoor Films s Martinem Vrbickým: Filmař sportovního prostředí **0:00** Letem jazzem (11. díl): Jak se hraje, když se nehraje? **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 5. 3. 2022

6:05 Cesta k andělům: Pavel Štěpánek – hispanista a historik umění – I. část **6:55** Kmochův Kolín 2019: Monsterkoncert blok B a FINÁLE **7:55** Sedmihlásky (39. díl): Zahrajte mi, muziganti **8:00** Ovečky: 1. neděle postní **8:25** Animované biblické příběhy: Josef v Egyptě **8:50** Strýček Emu: Masopustní radovánky **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Harriet Tubman (1820–1913) **9:40** Noční univerzita: CSA Třešť 2014: přednáška, P. Petr Smolek – Kdo je člověk **10:45** Víac ako pieseň (1. díl): Rieka Života a pieseň Dávam všetko [P] **11:00** Flešbky – Godzone podcast [P] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Pod lampou **14:15** Jak potkávat svět: S hudební rodinou Štruncových **15:40** Skleněná múza **15:50** Na půli cesty **16:20** Ghana – Příběh dětí duchů **16:50** Neřez na Folkových prázdninách **18:00** Promluva Mons. Tomáše Halíka: 1. neděle postní [P] **18:20** Cesty – Příběhy pomalým krokem: Rimini – La Verna [P] **18:50** Do varu s Maxem Kašparů: Nemoci dneška **19:10** Setkání (3. díl): Hayato Okamura – Staroměstské náměstí v Praze **19:25** V souvislostech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Hlubinami vesmíru s dr. Michaelem Prouzou: Celoblohový dalekohled a kosmologie [P] **20:45** V pohorách po horách: Luční hora – Krkonoše **21:00** Mezi pražci (104. díl): Březen 2022 [P] **21:50** Místní hrdina **23:40** Missio magazín: Únor 2022 **0:05** Papež František, papež lidí **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 6. 3. 2022

6:05 Cesta k andělům: Pavel Štěpánek – hispanista a historik umění – II. část **6:45** Duchovní malby: Anděl **7:10** Jak roste chléb **7:30** Jak potkávat svět: S hudební rodinou Štruncových **8:55** Promluva Mons. Tomáše Halíka: 1. neděle postní **9:15** Dokořán: S Naďou Konvalinkovou **10:10** Poutníci času: s Jiřím Kalátem [P] **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Muzikanti, hrajte **14:00** Místní hrdina **15:50** Hovory z Rekovic: Katarína Salayová-Jurkovičová **16:10** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Pokušení Páně (Mt 4,1–14) **16:50** Mezi pražci (104. díl): Březen 2022 **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín **18:00** Sedmihlásky (123. díl): Plače kočka celý den **18:05** Ovečky: 1. neděle postní **18:30** Animované biblické příběhy: Josefovo setkání s bratry **18:55** Strýček Emu [P] **19:05** Animované příběhy velikánů dějin: Louis Pasteur (1822–1895) **19:35** V pohorách po horách: Velká lúka – Martinské hole **19:45** Přejeme si... **20:05** Vesnice z kartonu [P] **21:35** Až na pokraj: Církev papeže Františka **22:30** Má vlast: Synagoga Hranice II. **23:20** Buon giorno s Františkem **0:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 28. 2. o 20:30 hod.:

U Nikodéma (Financovanie farností)

Téma financovania cirkví je mediálne aj spoločensky zneužívaná. Poloprávdy i zjavné klamstvá sú verejnosti predkladané ako fakty. Cieľom je vytvoriť dojem, že štát platí farnostiam všetko, od plátov kňazov až po energie a rekonštrukcie kostolov a cirkevných budov. Z čoho žijú naše cirkevné spoločenstvá, o tom budú hovoriť kňazi spravujúci naše farnosti.

Utorok 1. 3. o 17:00 hod.:

Posvätné miesta kresťanskej viery

(Yardenit – miesto krstu Pána)

Na severe Izraela, na brehoch rieky Jordán a z druhej strany susediac s brehmi Galilejského mora, sa nachádza miesto Yardenit, na ktorom si pútnici donedávna pripomínali Ježišov krst.

Streda 2. 3. o 16:05 hod.:

Kríž či meč? (dokument)

Organizáciu Pax Christi založili na konci II. svetovej vojny ako hnutie mieru. Následkami vojny veľmi trpeli civilisti, bola zničená infraštruktúra, ale aj vzájomné vzťahy. Prostredníctvom akcií a púť sa podarilo obnoviť dôveru a dospieť k zmiereniu.

Štvrtok 3. 3. o 16:05 hod.: Uganda – Nechajte ma odísť a zomrieť (dokument)

Santos v sudánskej vojne stratil oboch rodičov, no dnes je laický duchovný vodca, ktorý pomáha v utečeneckom tábore a skrz Ježiša ponúka novú cestu a nádej.

Piatok 4. 3. o 20:45 hod.: Dôkaz viery: Svätý Valentín

Malý zvedavý chlapec, ktorý vyrastal bez otca, sa dozvie vďaka nájdeným listom dávný príbeh lásky svojich rodičov. Zistí, že sa jeho mama zázračne uzdravila zo slepoty spôsobenej cukrovkou...

Sobota 5. 3. o 20:30 hod.: Sieť slobody

Skutočný príbeh sestry Heleny Studlerovej, rehoľnej sestry, vincentky, odohrávajúcej sa vo Francúzsku začiatkom druhej svetovej vojny. Sestra Helena sa stará o siroty a opustených v radovej nemocnici v Metz.

Nedeľa 6. 3. o 20:40 hod.: Quo vadis (Ľadová krása)

Bývalá krasokorčuľarka, dnes uršulínka, sestra Mária Pavla Hudačková, prináša krásu na ľadovú plochu, ale aj do skrehnutých a niekedy aj zamrznutých detských srdiečok. Pokúsi sa naučiť korčuľovať aj moderátora Palihu Danka...

BREVIÁŘ PRO LAIKY

26. ÚNORA – 5. BŘEZNA 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 2.		PO 28. 2.		ÚT 1. 3.		ST 2. 3.		ČT 3. 3.		PÁ 4. 3.		SO 5. 3.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1107	1232	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1108	1232	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	274	304	277	308	281	311	284	315
Antifona k Zach. kantiku	696	786	1155	1284	1170	1300	274	304	278	308	281	312	284	316
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	274	304	278	308	281	312	284	316
Závěrečná modlitba	696	786	1156	1284	1171	1301	275	305	278	309	282	312	285	316
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	275	305	279	309	282	313	285	316
Závěrečná modlitba	696	786	1159	1288	1175	1305	275	305	278	309	282	312	285	316
Nešpory:														
	SO 26. 2.													
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	268	298	269	299	268	298
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	276	306	280	310	283	314
Ant. ke kant. P. M.	695	785	696	786	1164	1294	1180	1310	276	307	280	310	283	314
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	277	307	280	310	283	314
Záv. modlitba	696	786	696	786	1165	1295	1181	1311	275	305	278	309	282	312
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 27. 2. – 8. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 27,5–8 (řec. 4–7)
 Ž 92(91),2–3.13.14.15.16

Odp.: 2a (*Dobré je chválit Hospodina.*)

2. čt.: 1 Kor 15,54–58

Ev.: Lk 6,39–45

Pondělí 28. 2. – ferie

1. čt.: 1 Petr 1,3–9

Ž 111(110),1–2.5–6.9+10c

Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 10,17–27

Úterý 1. 3. – ferie

1. čt.: 1 Petr 1,10–16

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)

Ev.: Mk 10,28–31

Středa 2. 3. – Popeleční středa

1. čt.: JI 2,12–18

Ž 51(50),3–4.5–6a.12–13.14+17

Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)

2. čt.: 2 Kor 5,20–6,2

Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Čtvrtek 3. 3. – ferie

1. čt.: Dt 30,15–20

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Lk 9,22–25

Pátek 4. 3. – připomínka sv. Kazimíra

1. čt.: Iz 58,1–9a

Ž 51(50),3–4.5–6a.18–19

Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)

Ev.: Mt 9,14–15

Sobota 5. 3. – ferie

1. čt.: Iz 58,9b–14

Ž 86(85),1–2.3–4.5–6

Odp.: 11a (*Pouč mě o své cestě, Hospodine, abych krácel v tvé pravdě.*)

Ev.: Lk 5,27–32

PRO DĚTI

O MARIÍ
Kateřina Štátná
Ilustrace Markéta Vydrová

Panna Maria je ta nejlepší přímlyvkyně v nebi. Nejenom pro Marušky a Mařenky, ale třeba taky pro Anežky, Kačenky, Lucinky, Jany, Honzíky, Tomáše či Vojtíky... Knižka je určena hlavně pro děti, ale s chutí se do ní začtou i jejich rodiče a prarodiče.

Cesta • Váz., 145x175 mm, křídový papír, 56 stran, 198 Kč

ŽIVOTNÍ SVĚDECTVÍ

MARIINO SRDCE ZVÍTĚZÍ •
AUTOBIOGRAFIE VIZIONÁRKY
Z MEDŽUGORJE

Mirjana Soldo • Z angličtiny přeložila
Františka Böhmová • Redakce Eva Mešková

Mirjana Soldo (roz. Dragičević) se narodila 18. března 1965 v Sarajevu, hlavním městě Bosny a Hercegoviny, ještě v době socialistické Jugoslávie. Na prázdniny jezdila za příbuznými do zapadlé horské vesnice Medžugorje. Bylo jí teprve šestnáct, když spolu s pěti dalšími dětmi spatřila tajemnou Paní (Gospu): ta je pak začala duchovně formovat a prostřednictvím svých poselství oslovovat i věřící daleko za hranicemi této malé farnosti. Není divu, že následné události dětem dramaticky změnily život, že s mimořádnou milostí přišly i mimořádné zkoušky a utrpení. Mirjana vypráví, jak vše začalo a co to způsobilo v nich samých i v jejich okolí; jak musela čelit nedůvěře svých blízkých, výsledkům a zastrašování ze strany policie, církevním komisím i vyšetřením na psychiatrii..., nemluvě o tlaku novinářů nebo každodenním návalu poutníků a různých zvědavců. Z její

autobiografie se dozvíme mnohé o životě v tehdejší Jugoslávii, i po uvolnění východního bloku, ale též řadu zajímavostí a vtípných historek ze zákulisí vizionářů. Dočteme se o hrůzách války v Jugoslávii, hlavně však o úžasném díle Boží prozřetelnosti, které dnes přináší viditelné ovoce po celém světě. Ani po čtyřiceti letech od prvního zjevení nepřestávají do Medžugorje proudit zástupy lidí, kteří zde hledají místo modlitby, světlo na cestu, uzdravení, povolání – zkrátka Boha a jeho milost. Díky Mirjaně dnes máme k dispozici toto úžasné svědectví „z první ruky“.

Paulínky • Brož., 120x185 mm, 376 stran, 359 Kč

JMENUJI SE MARIE
Antonín Randa • Ilustrace Alena Lančová

Příběh je napínavým vyprávěním dívky, která žila podobným životem jako jiní lidé v době komunistického Československa. A přesto byl její osud výjimečný.

Cesta • Brož., 140x172 mm, 72 stran, 98 Kč

MODLÍME SE

NOVĚNA K SVATĚMU JOSEFOVI

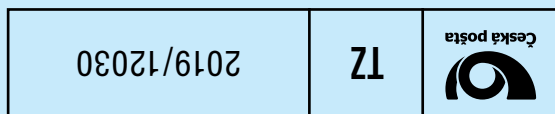
Josef Prokeš • Redakce Kateřina Lachmanová

Svatí, které církev uctívá, mohou nenápadně, ale zato velmi jasně osvětlovat náš život. Každý z nich tiše inspiruje naši každodennost, a to osobitým a jedinečným způsobem, v lásce, která překračuje i hranici smrti. Tichým, ale zato velkým spojencem je nám svatý Josef. Dobře Ježíše zná z každodennosti. A právě v ní nás může skvěle inspirovat. Může nám vyprošovat odvahu k tomu, abychom dokázali vykročit na nové cesty, odvahu k přijímání hledajících, ke skryté službě i k dobrým vzájemným vztahům.

Pavel Nebojsa - Doron
Brož., A6, 32 stran, 39 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Štefánková Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arzbiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednavky@maticecm.cz). Týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz. Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medžugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.